

Christopher Paolini

BRISINGR

FRAGMENT

Brisingr

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

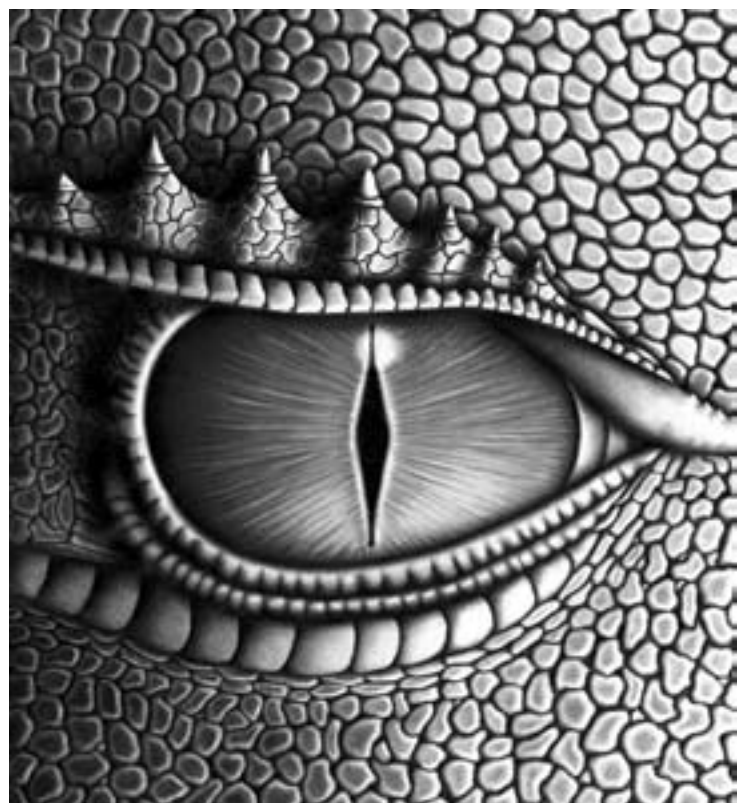

Ďalšie-knihy v edícii:
Christopher Paolini – Eragon
Christopher Paolini – Eldest

Christopher Paolini
Brisingr – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

BRISINGR

OHĚŇ

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

TRETÍ DIEL

Christopher Paolini

Ako vždy venujem túto knihu svojej rodine.

*A aj Jordan, Nine a Sylvii,
žiarivým svetlám novej generácie.*

Atra esterní ono thelduin.

OBSAH

Dej Eragona a Eldesta.....	10
Brány temnôt	17
Pri táboráku.....	25
Útok na Helgrind.....	47
Nezhody	62
Jazdec a ražak.....	70
Sám pešo krajinou.....	77
Skúška dlhých nožov.....	95
Okrídlené zvesti	108
Cesta v utajení	121
Chúlostivá záležitosť	143
Krvavý vlk.....	152
Zľutuj sa, Dračí jazdec!	164
Tiene minulosti	172
Uprostred nepokojného davu	196
Odpoveď kráľovi	207
Hostina s priateľmi.....	216
Prelínajúce sa príbehy	224
Náprava.....	231
Zlaté dary	241
Potrebujem meč	258
Nečakaní hostia	268
Oheň na nebi	274
Muž a žena	297
Šepkanie v noci.....	308

Príkazy	312
Stopy tieňa	325
Cez hory a doly	335
Pre svoju lásku	347
Kamenný les.....	356
Smejúce sa mŕtvoly	369
Krv na skalách	378
Uhol pohľadu	397
Pobozkaj ma, láska	405
Glúmra	408
Stretnutie klanov	416
Neposlušnosť.....	436
Správa v zrkadle	456
Štyri údery na bubon.....	463
Stretnutie	471
Korunovácia.....	475
Múdre slová	484
Pranier.....	488
V oblakoch.....	497
Baranie hlavy	504
Rodokmeň.....	513
Stratení milenci.....	520
Odkaz	532
Duša z kameňa	537
Ruky bojovníka	547
Strom života	552
Kúzla vo vyhni	566
Jazdec, ako sa patrí.....	579

Do boja.....	584
Rozlúčka.....	586
Let	595
Brisingr!.....	600
Tieň skazy.....	614
Východ slnka	629
Jazykový sprievodca.....	637
O pôvode názvov	638
Starodávny jazyk	639
Jazyk trpaslíkov	641
Jazyk kočovních kmeňov.....	643
Jazyk urgalov	643
Podakovanie.....	647
Kráľ mačiek	650

DEJ ERAGONA A ELDESTA,

prvých dvoch dielov Odkazu Dračích jazdcov

Eragon má pätnásť rokov a žije na farme so svojim strýkom Gerom a bratancom Roranom neďaleko dediny Carvahall. Gero so svojou zosnulou ženou Marianou Eragona vychovali. O Eragonovom otcovi sa nič nevie; jeho matku Selenu – Gerovu sestru – od jeho narodenia nik nevidel. Raz sa pred ním v Dračích horách, kam sa vydal na lov, znenazdania zjaví lesklý modrý kameň. Eragon si ho odnesie domov.

Neskôr kameň praskne a vyľahne sa z neho dračie mláďa. Keď sa ho Eragon dotkne, objaví sa mu na dlani strieborná značka, a tak medzi nimi vznikne nezrušiteľné puto a z Eragona sa stane jeden z legendárnych Dračích jazdcov. Mláďa pomenuje Zafira po dračici, o ktorej sa mu zmienil dedinský rozprávač Brom.

Dračí jazdci pred niekoľko tisíc rokmi po veľkej vojne elfov s drakmi mali zaručiť, že medzi týmito dvoma rasami už nikdy nevznikne podobné nepriateľstvo. Jazdci sa stali strážcami mieru, učiteľmi, liečiteľmi, prírodnými filozofmi a vďaka svojmu spojeniu s drakmi aj najväčšími čarodějmi. Pod ich vedením a ochranou krajina zažívala zlaté časy.

Keď do Alagaëzie prišli ľudia, pripojili sa k tomuto vyvolenému rádu. Po mnohých rokoch mieru však bojovní urgalovia zabil draka mladého ľudského Jazdca Galbatorixa. Strata draka dohnala Galbatorixa k šílenstvu, a keď mu starší Jazdci odmietli dať nového, rozhodol sa Galbatorix Jazdcov zvrhnúť.

Ukradol iného draka, ktorého nazval Šruikan, ovládol ho pomocou temných kúzel a potom okolo seba zhromaždil skupinu trinástich zradcov – Krivoprišažníkov. S pomocou týchto krutých učeníkov Galbatorix zvrhol Jazdcov, zabil ich vodcu Vraela a vyhlásil sa za kráľa Alagaëzie. Jeho skutky donútili elfov stiahnuť sa hlboko do borovicových lesov a trpaslíkov skryť sa v tuneloch a jaskyniach a ani jedna z týchto rás sa teraz neodvažuje vyjsť zo svojich úkrytov. Patová situácia medzi Galbatorixom a ostatnými rasami trvala viac než sto rokov, počas ktorých

všetci Krivoprísahníci z rozličných príčin zomreli. A uprostred tejto napätej politickej situácie sa zrazu ocitá Eragon.

Niekoľko mesiacov po vyľahnutí Zafiry prichádzajú do Carvahallu dvaja hrozní, čudní cudzinci zvaní ra'zakovia a hľadajú tajomný kameň, teda Zafirino vajce. Eragon so Zafirou pred nimi stihnú ujsť, ale ra'zakovia medzitým zničia Eragonov domov a zavraždia Gera.

Eragon prisahá, že ra'zakov vypátra a zabije. Na úteku z Carvahallu ho zastihne rozprávač Brom, ktorý vie o Zafire, a požiada Eragona, aby ho mohol sprevádzať. Brom venuje Eragonovi červený meč Zar'rok, ktorý kedysi patril jednému Jazdovi, ale jeho meno mu odmietne prezradiť.

Eragon sa počas ciest od Broma naučí mnoho vecí vrátane umenia bojovať s mečom a čarovania. Nakoniec však stopu ra'zakov stratí a navštívi mesto Teirm, aby s pomocou Bromovho starého priateľa Jeoda našli skrýšu ra'zakov. V Teirme zistí, že ra'zakovia žijú niekde blízko mesta Dras-Leona. Eragon si dá veštiť osud od bylinkárky Angely a od jej spoločníka mačkolaka Solembuma dostane dve záhadné rady.

Na ceste do Dras-Leony Brom Eragonovi prezradí, že je vyslancom Vardenov – skupiny vzbúrencov, čo sa usilujú o zvrhnutie Galbatorixa – a že v Carvahalle sa dlho skrýval a čakal, kým sa neobjaví nový Dračí jazdec. Vysvetlí mu, že pred dvadsiatimi rokmi s Jeodom ukradli Zafirino vajce Galbatorixovi. Brom pritom zabil Morzana, prvého a zároveň posledného z Krivoprísahníkov. Teraz existujú len dve dračie vajcia a obe má Galbatorix.

V Dras-Leone a jej okolí sa stretávajú s ra'zakmi, čo smrteľne zrania Broma, ktorý sa snaží ochrániť Eragona. Ra'zakov však zaženie tajomný mladík Murtagh. Brom pred smrťou prizná, že sám kedysi býval Jazdcom a jeho dračica sa tiež volala Zafira.

Teraz už bez Broma sa Eragon so Zafirou rozhodnú pridať k Vardenom. Eragona však v Gil'eade zajmú a privedú k Tieňovi Durzovi, Galbatorixovmu pomocníkovi. S Murtaghovou pomocou Eragon z väzenia utečie a vezme so sebou ďalšieho zajatca, bezvedomú elfku Aryu, ktorá je vyslankyňou elfov medzi Vardenmi. Aryu počas zajatia otrávil a Vardeni jej musia dať protilátku, inak zomrie.

Všetci štyria utekajú so skupinou urgalov v päťách cez celú krajinu do sídla Vardenov v obrovských Beorských horách vysokých viac než

desať míľ. Murtagh nechce ísť k Vardenom. Nakoniec sa prizná, že je Morzanov syn. Murtagh však odsudzuje zločiny svojho mŕtveho otca a ušiel z Galbatorixovho dvora, aby si žil vlastný život. Prezradí Eragonovi, že meč Zar'rok patril kedysi práve Morzanovi.

Urgalovia Eragona a jeho priateľov takmer premôžu, ale na poslednú chvíľu ich zachránia Vardeni, čo žijú vo Farthen Dûre – v dutej hore, kde sa nachádza hlavného mesto trpaslíkov Tronjheim. Eragona odvedú k vodcovi Vardenov Ažihadovi a Murtagha pre jeho pôvod uväznia.

Eragon sa zoznami s kráľom trpaslíkov Hrothgarom a s Ažihadovou dcérou Nasuadou; jeho myseľ a schopnosti preverujú Dvojčatá, dvaja dosť nevraživí čarodeji v Ažihadových službách. Eragon so Zafírou požehnajú jednému z vardenských osirelých dojčiat a Vardeni liečia Aryu.

Eragonov pobyt vo Farthen Dûre narušia správy o urgalskej armáde, ktorá sa blíži trpasličími chodbami. V bitke, čo vzápätí vypukne, Eragon oddelia od Zafíry a musí sám bojovať s Tieňom Durzom. Durza je oveľa silnejší než ktorýkoľvek človek, ľahko Eragona premôže a rozsekne mu chrbát od pleca po bok. Našťastie v tom okamihu strechu sály, tvorenú hviezdny m zářrom Isidar Mithrim širokým dvadsať metrov, prerazí Zafira s Aryou a Durzu tak prekvapia, že mu Eragon stihne prebodnúť srdce. Urgalov, ktorých doteraz Durza ovládal kúzľami, zaženú naspäť do tunelov.

Kým Eragon leží po bitke v bezvedomí, v myšlienkach sa s ním spojí bytosť, ktorá sa mu predstaví ako Togira Ikonoka – Zdravý mrzák. Vyzve Eragona, aby ho vyhľadal v elfskom hlavnom meste Ellesméra.

Keď se Eragon preberie, na celom chrbte má obrovskú jazvu. Vtedy si s hrôzou uvedomí, že Durzu zabil len šťastnou náhodou a že zúfalo potrebuje ďalší výcvik. Na konci prvej časti sa rozhodne, že nájde Togi-ru Ikonoku a bude sa od neho učiť.

Eldest sa začína tri dni po tom, čo Eragon zabil Durzu. Vardeni sa zotavujú z bitky o Farthen Dûr a Ažihad, Murtagh a Dvojčatá prenasledujú urgalov, čo po bitke unikli do tunelov pod Farthen Dúrom. Keď ich nečakane prepadne skupina urgalov, Ažihada zabijú a Murtagh s Dvojčatami počas potýčky zmiznú. Vardenská Rada starších vymenuje Nasuadu za nástupkyňu jej otca a vodkyňu Vardenov a Eragon prisahá, že jej bude oddane slúžiť.

Eragon a Zafira sa rozhodnú odísť do Ellesméry na výcvik u Zdravého mrzáka. Pred odchodom kráľ trpaslíkov Hrothgar Eragonovi ponúkne prijatie do svojho klanu Dûrgrimst Ingeitum. Eragon súhlasí, čím získa rovnaké práva, ako majú všetci trpaslíci, a oprávnenie zúčastniť sa na zhromaždení trpaslíkov.

Eragona a Zafiru na ich ceste do krajiny elfov sprevádza Arya a Orik, Hrothgarov chránenec. Cestou sa zastavujú v trpasličom meste Tarnag. Niektorí trpaslíci sú priateľskí, ale jeden klan tu Eragona a Zafiru nevidí rád – Az Sweldn rak Anhûin. Tento klan nenávidí Jazdcov a draky, lebo Krivoprísazníci ho takmer vyvraždili.

Skupina nakoniec prichádza do elfského lesa Du Weldenvarden. V Ellesmére Eragon so Zafirou spoznajú kráľovnú Islanzadí, ktorá, ako obaja zistia, je Aryina matka. Stretnú sa aj so Zdravým mrzákom, starým elfom Oromisom, ktorý je tiež Jazdec. Oromis a jeho drak Glaedr posledných sto rokov taja svoju existenciu pred Galbatorixom a hľadajú spôsob, ako kráľa zvrhnúť.

Oromisovi aj Glaedrovi staré rany bránia v boji – Glaedr prišiel o nohu a Oromis, ktorého zajali a zlomili Krivoprísazníci, nedokáže ovládať väčšie množstvo kúzel a máva vyčerpávajúce záchvaty.

Eragon a Zafira začnú svoj výcvik spolu aj samostatne. Eragon sa naučí veľa nového z dejín rás v Alagaëzii, bojovať s mečom a starodávny jazyk, ktorý používajú všetci čarodeji. Počas štúdia starodávneho jazyka zistí, že urobil hroznú chybu, keď so Zafirou žehnali sirote vo Farthen Dûre. Chcel povedať: „Nech si chránená pred nešťastím.“ V skutočnosti však povedal: „Nech si ochranou pred nešťastím.“ Uvalil na dieťa kliatbu, aby chránilo ostatných pred akoukoľvek bolesťou a nešťastím.

Zafira vo výučbe s Glaedrom rýchle napreduje, ale jazva, ktorú má Eragon po súboji s Durzom, spomaľuje jeho výcvik. Zranenie na chrbte ho nielen zohyzdňuje, ale nečakane ho ochromuje bolestnými záchvatmi. Nevie, či sa bude môcť rozvíjať ako čarodej a bojovník, ak kľče nepoľavia.

Eragon si začína uvedomovať, že sa zamiloval do Arye. Vyzná sa jej zo svojich citov, ale ona ho odmietne a vráti sa naspäť k Vardenom.

Počas elfskej slávnosti Agaetí Blödhren, známej aj ako Oslava Prísahy spečatenej krvou, prejde Eragon čarodejnou premenou: zmení sa na niečo medzi človekom a elfom – nie je úplne ani jedným, ani druhým. Za-

hojí sa mu jazva na chrbte a získa rovnaké nadľudské schopnosti, aké majú elfovia. Zmenia sa aj jeho črty, takže vyzerá trochu ako elf.

V tom čase Eragon zistí, že Vardenov čaká bitka s Kráľovstvom, a preto veľmi potrebujú jeho aj Zafiru. Počas jeho neprítomnosti Nasuada presunula Vardenov z Farthen Dûru do Surdy, krajiny na juh od Kráľovstva, čo si udržala nezávislosť od Galbatorixa.

Eragon so Zafirou a s Orikom opustia Ellesmérú, no sľúbia Oromisovi a Glaedrovi, že sa čím skôr vrátia, aby dokončili svoj výcvik.

Medzitým svoje vlastné dobrodružstvo prežíva aj Eragonov bratanec Roran. Galbatorix poslal do Carvahallu ra'zakov a vojakov, aby Rorana zajali a použili ho proti Eragonovi. Roranovi sa podarí ujsť do neďalekých hôr. S ostatnými dedinčanmi sa pokúsi vojakov vyhnať, počas boja však mnoho dedinčanov zomrie. Keď carvahallský mäsiar Sloun, ktorý nenávidí Rorana a bráni jeho zasnúbeniu so svojou dcérou Katrinou, udá Rorana ra'zakom, netvory Rorana nájdu a zaútočia naňho uprostred noci v jeho spálni. Roran sa ubráni, ale ra'zakovia zajmú Katrinu.

Roran presvedčí ľudí z Carvahallu, aby opustili dedinu a odišli hľadať útočisko u Vardenov v Surde. Vyrazia na západ k pobrežiu s nádejou, že odtiaľ budú môcť doplávať do Surdy. Roran sa prejaví ako rodený vodca a bezpečne ich prevedie cez Dračie hory na pobrežie. V prístavnom meste Teirme stretnú Jeoda, ktorý Roranovi povie, že Eragon je Jazdec, a vysvetlí mu, čo ra'zakovia v dedine hľadali – Zafiru. Jeod Roranovi a dedinčanom ponúkne, že im pomôže dostať sa do Surdy, a povie mu, že ak sa dostanú k Vardenom, Eragon mu pomôže pri záchrane Katriny. Jeod s dedinčanmi unesú loď a plavia sa do Surdy.

Eragon a Zafira dorazia k Vardenom, ktorí sa pripravujú na boj. Eragon zistí, čo sa stalo s dieťaťom, ktorému dal svoje zle sformulované požehnanie: volá sa Elva, a hoci je to ešte dojča, vyzerá ako štvorročné dieťa s hlasom a so správaním cynického dospelého. Eragonovo kúzlo ju núti cítiť bolesť všetkých ľudí v jej okolí a chrániť ich; ak sa tomuto nutkaniu bráni, sama trpí.

Eragon, Zafira a Vardeni vyrážajú proti oddielom Kráľovstva na Horiacie pláne, rozľahlý pás zeme, kde dymia a tlejú podzemné rašelinové ohne. Zaskočí ich príchod ďalšieho Jazdca na chrbte červeného draka. Nový Jazdec zabije kráľa trpaslíkov Hrothgara a potom začne bojovať

s Eragonom a so Zafírou. Keď sa Eragonovi podarí strhnúť Jazdcovi helmu, spozná v ňom Murtagha.

Murtagh počas útoku urgalov na Farthen Dûr nezemrel. Celé to pripravili Dvojčatá – zradcovia, čo útok naplánovali, aby zabili Ažihada a mohli zajať Murtagha a odviešť ho ku Galbatorixovi. Kráľ Murtagha prinútil, aby mu prisahal vernosť v starodávnom jazyku. Teraz sú Murtagh a jeho novo vyliahnutý drak Tíň Galbatorixovými otrokmi, a hoci ho Eragon prosí, aby Galbatorixa opustil a pridal sa k Vardenom, Murtagh vyhlási, že prísaha mu nikdy nedovolí kráľa neposlúchnuť.

Murtagh dokáže premôcť Eragona so Zafírou pomocou nevysvetliteľnej sily. Napriek tomu sa ich rozhodne vzhľadom na ich predchádzajúce priateľstvo pustiť. Pred odletom vezme Eragonovi Zar'rok a vyhlási ho za svoje dedičstvo, keďže je Morzanov prvorodený syn. Potom Eragonovi prezradí, že nie je jediným Morzanovým synom – Eragon a Murtagh sú bratia, lebo oboch porodila Selena, Morzanova žena. Dvojčatá zistili pravdu pri skúmaní Eragonových spomienok v deň, keď prišiel do Farthen Dûru.

Eragona Murtaghovo odhalenie o ich pôvode zdrví. Nakoniec sa spojí s Roranom a dedinčanmi z Carvahallu, ktorí priplávali na Horiace pláne práve včas, aby pomohli Vardenom v bitke. Roran hrdinsky bojuje a podarí sa mu zabiť Dvojčatá.

Eragon vysvetlí Roranovi, aký podiel má na Gerovej smrti, a bratanci sa uzmieria. Eragon Roranovi sľúbi, že mu pomôže zachrániť Katrinu, ktorú uniesli ra'zakovia.

BRISINGR

BRÁNY TEMNÔT

Eragon pozeral na temnú kamennú vežu, kde sa skrývali netvory, čo zavraždili jeho strýka Gera.

Ležal na bruchu za piesčitým kopcom porasteným riedkou trávou, tŕňovým krovím a malými kaktusmi v tvare ružových púčikov. Krehké stopky minuloročného lístia ho pichali do dlaní, keď sa prikráľal, aby mal lepší výhľad na Helgrind, čo sa týčil nad okolitou krajinou ako čierna dýka vyčnievajúca z útrob zeme.

Večerné slnko vrhalo na nízke kopce dlhé, úzke tiene a – ďaleko na západe – osvetľovalo hladinu jazera Leona, takže obzor sa premenil na nihanotavý zlatý pás. Keďže Eragon mal omnoho bystrejší sluch ako kedysi, vyčajne nepočuteľný pravidelný dych bratanca Rorana, ktorý sa k nemu blízko nepriblížil, mu teraz pripadal neprirodzene hlasný. Bola to jedna z mnohých zmien po Agaetí Blödhren, Oslave Prísahy spečatenej krvou.

Teraz tomu však venoval pramálo pozornosti, lebo zaujato sledoval príchod ľudí smerujúcich k Helgrindu. Očividne mali v nohách pekných koží, ale na dlhú cestu z mesta Dras-Leona. Na čele sprievodu kráčala skupina dvadsiatich štyroch mužov a žien odetých do hábov z hrubej kože. Pohybovali sa zvláštnym spôsobom – krívali a potkýnali sa, hrbili sa a krútili; balansovali o barlách alebo sa pomocou ramien strkali dopredu na prekvapujúco krátkych nohách. Uvedomil si, že tie pohyby boli nevyhnutné, lebo každému z tých dvadsiatich štyroch chýbala ruka či noha. Vodca skupiny vzpriamene sedel na nosidlách, ktoré niesli šiesti naolejovaní otroci. Eragon ho obdivoval, lebo ten človek – nevedel určiť, či muž, alebo žena – mal len trup a hlavu. Na jeho čele sa hojďala asi metrová bohato zdobená koruna.

„Kňazi Helgrindu,“ zamrmlal smerom k Roranovi.

„Vedia čarovať?“

„Možno. Neodvážim sa preskúmať Helgrind svojou myslou, kým neodídú. Keby totiž niektorí z nich boli čarodejníci, zacítili by aj môj najslabší dotyk a odhalili by nás.“

Za nimi sa vliekol dvojstup mladých mužov ovinutých zlatou látkou. Každý z nich niesol obdĺžnikový kovový rám rozdelený dvanástimi vodorovnými priečkami. Viseli na nich železné zvony veľké ako kapustné hlavy. Polovica mládencov rázne zatriasla rámom, keď vykročili pravou nohou, a ozvala sa trúchlivá kakofónia tónov. Druhá polovica triasla svojimi rámami pri vykročení ľavou nohou. Keď železné srdcia narazili na telá zvonov, vydali žalostný výkrik, ktorý sa rozliehal medzi kopcami. Miništranti sprevádzali údery zvonov bolestnými stonmi a nárekmi plnými extázy.

Na konci výstrednej procesie kráčali obyvatelia Dras-Leony: šľachtici, obchodníci, niekoľko vysoko postavených vojenských veliteľov a nesúrodá zmes tých menej šťastných – robotníkov, žobrákov a obyčajných pešiakov.

Eragon uvažoval, či je medzi nimi aj vládca Dras-Leony Marcus Tabor.

Procesia sa zastavila na okraji strmého pahorka pri hĺbe kameňa, ktoré obklopovalo Helgrind. Kňazi sa zhromaždili po oboch stranách zhrdzaveného kameňa s nablýskaným vrchom. Pred nahrubo opracovaným oltárom celý sprievod znehybnel. Potom sa postava na nosidlách pohla a začala spievať hlasom rovnako disharmonickým ako predchádzajúci nárek zvonov. Hoci kazateľov prednes pohlcovali poryvy vetra, Eragon začul útržky starovekého jazyka – čudne skomolené a zle vyslovované –, miešali sa doň aj slová trpaslíkov a urgalov, prepletené zastaraným nárečím Eragonovho jazyka. Hoci rozumel len občas, zrazu sa zachvel, lebo veľkňaz vravel o veciach, o ktorých je lepšie nevedieť. O podlej nenávisti, ktorá sa stáročia hromadila v temných zákutiach ľudských srdc, kým mohla začať rozkvitať v neprítomnosti Jazdcov, o krvi a šialenstve, ohavných obradoch pod čiernym mesiacom.

Na konci zvráteného prejavu sa dvaja nižší kňazi poponáhľali dopredu a preložili svojho pána – alebo možno paniu – z nosidiel na oltár. Potom veľkňaz vydal krátky rozkaz. Vo vzduchu sa ako žiarivé hviezdy zaleskli dve ostria. Zdvihli sa a zase dopadli a z každého veľkňazovho

leca vystrekol potôčik krvi. Stekala mu po trupe zaodetom v koži na valvan a z neho až na štrk pred oltárom.

Dvaja kňazi zachytávali tento červený prúd do čiaš, ktoré – naplnené až po okraj – kolovali medzi členmi zhromaždenia. A tí dychtivo pili.

„Fuj!“ uľavil si polohlasne Roran. „Zabudol si povedať, že tí zvrátení lupkatí a pomätení modloslužobníci sú *kanibali*.“

„Nie tak celkom. Mäso nejedia.“

Keď si všetci prítomní ovlažili hrdlá, servilní novici vyložili najvyššieho kňaza na nosidlá. Plecia mu obviazali pásmi bieleho plátna, no cez istú látku čoskoro začala presakovať krv. Rany akoby beznohému bezrukému veliteľovi nijako neublížili, lebo sa obrátil k zástupu s brusnicovočervenými perami a vyhlásil: „Teraz ste naozaj mojimi bratmi a sestrami, lebo ste ochutnali miazgu mojich žíl tu v tieni mocného Helrindu. Krv si pýta krv, a ak by vaša rodina niekedy potrebovala pomoc, potom urobte, čo je vo vašich silách. Pre cirkev a pre ostatných, čo uznávajú moc nášho Strašného Pána... Aby sme znova potvrdili našu poslušnosť Triumvirátu, recitujte so mnou Deväť prísah... Pri Gormovi, Mde a ukrutnom Angvardovi slávnostne prisaháme, že ti budeme vzdávať poctu najmenej trikrát do mesiaca, v hodine pred zotmením, a potom vykonáme obeť, aby sme utíšili večný hlad nášho Veľkého a Strašného Pána... Sľubujeme, že budeme dodržiavať predpisy stanovené v knihe Tosk... Sľubujeme, že vždy budeme mať na tele Bregnir a že sa navždy zdržíme dvanástich dvanástok a dotyku zauzleného lana, aby sme nepodľahli skazenosti...“

Náhly závan vetra odviaľ zvyšok veľkňazovej reči. Potom Eragon zbalal, ako si každý z poslucháčov vybral z vrecka malý zahnutý nôž a jeden po druhom sa rezali v ohybe lakťa, aby prúdom svojej krvi posvätili oltár.

O pár minút divý vietor ustal a Eragon znova začul slová veľkňaza: ... a veci, po ktorých túžite a prahnete, dostanete ako odmenu za svoju poslušnosť... Náš obrad sa končí. Ak sa však medzi vami nájdú odvážlivci, čo chcú ukázať ozajstnú hĺbku svojej viery, nech vystúpia!“

Zhromaždení zmeraveli a so sklonenými hlavami sa predklonili – očividne všetci čakali práve na toto. Nasledovalo dlhé mlčanie, možno klamanie, ktoré potom jeden z miništrantov pretrhol: „Ja!“ Jeho bratia začali v rýchlom a divom rytme nadšene mávať zvonmi, až priviedli ce-

lé zhromaždenie do takého šialenstva, že všetci skákali a kričali sťa zba-vení rozumu. Aj keď obrad pripadal Eragonovi odporný, drsná hudba mu v srdci zažala iskru vzrušenia a prebudila v ňom niečo primitívne a zvieracie.

Tmavovlasý mládenec zhodil zlatý háv. Stál tam len v koženom bedrovom rúchu. Ako vyskočil na oltár, okolo nôh mu vystrekli červené kvapky. Postavil sa čelom k Helgrindu a začal sa zmietať a triasť v rytme krutých železných zvonov, akoby mal záchvat. Hlava sa mu voľne hoj- dala na prsiach, z kútikov úst mu vychádzala pena a pažami hádzal, akoby to boli živé hady. Na svaloch mu vystúpil lesklý pot, takže sa v zmierajúcom svetle leskol ako bronzová socha. Keď sa jeden tón začal prekrývať s druhým, zvony dosiahli šialený rytmus a vtom mládenec na- tiahol ruku za seba. Kňaz mu do nej vložil rukoväť prapodivného nástro- ja: zbraň dlhú dve a pol stopy s jedným ostrím, pevnou čienkou, šupi- natou rukoväťou, prostými chráničmi a širokou, plochou, na konci rozšírenou zúbkovanou čepeľou. Tvarom pripomínala dračie krídlo. Bol to nástroj vyrobený na jediný účel: prerezať brnenie, kosti a šľachy s rovnakou ľahkosťou ako mech s vodou.

Mladík zodvihol zbraň tak, že mierila k najvyššiemu vrcholku Hel- grindu. Potom klesol na kolená a s nejasným výkrikom sekol ostrím po svojom pravom zápästí.

Na skaly za oltárom sa rozstrekla krv.

Eragonom trhlo. Odvrátil zrak, ale mládencových prenikavých výkri- kov sa tým nezbavil. Nešlo pritom o nič, čo by nepoznal z boja, ale zda- lo sa mu zvrátené dobrovoľne sa zohaviť, veď zmrzačenie na nich číha- lo v každodennom živote.

Steblá trávy zašušťali, ako sa Roran posunul. Zakľal popod fúzy a po- tom znova stíchol. Kým jeden z kňazov ošetroval mládencovi ranu – kúzlom mu zastavoval krvácanie –, iný miništrant od nosidiel veľkňaza odviazal dvoch otrokov a pripútal ich o členky k železnému oku zapus- tenému do oltára. Potom miništranti vytiahli zo záhybov svojich hávov balíčky a navŕšili ich na zem mimo dosahu otrokov.

Keď sa obrad skončil, kňazi so svojím sprievodom vyrazili z Helgrindu do Dras-Leony a celou cestou pritom úpeli a zvonili. Jednoruký fanatik sa potkýnal hneď za najvyšším kňazom.

Na tvári mu žiaril blažený úsmev.

Takže,“ povedal Eragon, keď sa konečne nadýchol, po tom, čo zástup mizol za vzdialeným kopcom.

„Takže čo?“

„Cestoval som s trpaslíkmi aj s elfmi, ale nič z toho, čo robili, nebolo také čudné ako praktiky týchto ľudí.“

„Sú to také isté obludy ako ra'zakovia.“ Roran pohodil bradou smerom k Helgrindu. „Môžeš zistiť, či je Katrina tam niekde vnútri?“

„Pokúsím sa. Bud' však pripravený na útek.“

Eragon zavrel oči, pomaly rozprestrel svoje vedomie a postupne prehádzal od duše jednej živej bytosti k druhej ako voda presakujúca pieskom. Dotkol sa hmýriaceho hmyzu náhliaceho sa do neznáma, jašteričiek a hadov skrytých medzi horúcimi skalami, rozličných druhov pevavých vtákov a mnohých malých cicavcov. Hmyz aj zvieratá sa predhánali a prekypovali činorodosťou pred blížiacou sa nocou. Sťahovali sa do rozmanitých dier, alebo v prípade nočných tvorov zívali, preťahovali sa a inak sa pripravovali na lov a hľadanie potravy.

Tak ako iné zmysly, aj Eragonova schopnosť dotýkať sa myšlienok druhých bytostí sa s narastajúcou vzdialenosťou zmenšovala. Keď jeho vedomie dosiahlo úpätie Helgrindu, dokázal vnímať iba tie najväčšie zvieratá, aj to len matne.

Opatrne pokračoval, pripravený okamžite sa stiahnuť, keby sa náhodou obtriel o vedomie svojej koristi: ra'zakov a ich lietajúcich rodičov, obrovských lethrblakov. Eragon sa odvážil takto odhaliť len preto, že rasa ra'zakov nevedela čarovať, a pochyboval, že by to boli lámači myslí – nečarodejníci cvičení na boj s myšlienkami. Ra'zakovia a lethrblakovia nepotrebovali také kúzla – svojím dychom vedeli omámiť aj tých najstatnejších mužov.

A hoci Eragon týmto pátraním riskoval odhalenie, on, Roran a Zafira sa potrebovali dozvedieť, či ra'zakovia väznia Katrinu – Roranovu snúbenicu – v Helgrinde. Odpoveď na túto otázku mala rozhodnúť o tom, či ich výprava bude záchranná, alebo sa ich cieľom stane zajať a vypočúvať.

Eragon dlho a starostlivo pátral. Keď sa vrátil do prítomnosti, Roran naňho hľadel s výrazom hladného vlka. V jeho sivých očiach sa zmietať a silná zmes hnevu, nádeje a zúfalstva. Akoby jeho pocity mali každú chvíľu vzplanúť a všetko, čo je na dosah, spáliť plameňom nepredstaviteľnej sily – rozpustiť aj samotné skaly.

Eragon to chápal.

Katrinin otec, mäsiar Sloun, zradil Rorana ra'zakom. Keď sa im nepodarilo chytiť Rorana, uniesli z Roranovej spálne Katrinu. Tajne ju odviezli z údolia Palancar a obyvateľov Carvahallu ponechali napospas vojakom kráľa Galbatorixa – čo znamenalo istú smrť alebo otroctvo. Roran sa nemohol pustiť do prenasledovania ra'zakov, musel čo najrýchlejšie presvedčiť dedinčanov, aby opustili svoje domovy a odišli s ním cez Dračie hory a potom na juh pozdĺž pobrežia Alagaëzie, kde sa mali spojiť so vzbúrenými Vardenmi. Bola to dlhá púť plná strastí a ťažkostí. No Roran sa na nej opäť stretol s Eragonom, ktorý poznal cestu do skrýše ra'zakov a sľúbil mu pomoc pri záchrane Katriny. Sila túžby hnala Rorana do krajností, ktorých sa ostatní báli a ktorým sa vyhýbali, preto dokázal premôcť svojich nepriateľov.

Podobná horlivosť sa teraz zmocnila Eragona.

Ak by sa niekto, na kom mu záležalo, ocitol v nebezpečenstve, postavil by sa mu zoči-voči bez ohľadu na vlastnú bezpečnosť. Rorana mal rád ako svojho brata, a keďže ten si mal Katrinu brať, aj ona patrila do jeho rodiny. Puto medzi nimi bolo o to významnejšie, že Eragon a Roran zostali poslednými potomkami svojho rodu. Eragon sa zriekol všetkých väzkov so svojím rodným bratom Murtaghom, takže Roran bol jeho jediný príbuzný, a teraz k nim pribudla aj Katrina.

Ušľachtilé príbuzenské city však nepredstavovali jedinou silu, ktorá ich hnala. Boli posadnutí ešte jedným cieľom: *odplatu!* Už keď premýšľali, ako vyrvú Katrinu z pazúrov ra'zakov, obaja bojovníci – smrteľník aj Dračí jazdec – túžili zabiť odporných služobníkov kráľa Galbatorixa za mučenie a vraždu Gera, Roranovho otca a Eragonovho takmer-otca.

Informácie, ktoré Eragon získal, mali preto rovnako veľký význam preňho aj pre Rorana.

„Myslím, že som ju cítil,“ povedal. „Nie som si však celkom istý, lebo sa nachádzame veľmi ďaleko od Helgrindu a nikdy predtým som sa jej mysle nedotýkal. *Myslím si však*, že je v tom pustom vršku a že ju skryli tesne pod vrcholom.“

„Je chorá alebo zranená? Dofrasa, Eragon! Nič mi nezatajuj! Ublížili jej?“

„Teraz ju nič nebolí. Viac ti však neviem povedať. Musel som sústrediť všetku silu, len aby som rozoznal žiaru jej vedomia; nemohol som s ňou komunikovať.“ Eragon sa nezmienil, že tam objavil aj druhú oso-

u. Jej prítomnosť ho znepokojila. „Nenašiel som však ra'zakov ani lethrblakov. Aj keby som ra'zakov z nejakého dôvodu prehliadol, ich rozlíčia sú takí veľkí, že ich životná sila by mala žiariť ako tisíc lampášov, ak ako Zafirina. Okrem Katriny a pár nejasných škvŕniiek svetla je Helrind čierny, černejší než čierny.“

Roran sa zamračil, zaťal ľavú päsť a pozrel sa na skalnatú horu, ktorá zizkla v šere, zahalená červenými tieňmi. Tlmeným, nevýrazným hlasom, akoby hovoril sám so sebou, vyhlásil: „Nezáleží na tom, či máš pravdu, alebo sa mylíš.“

„Ako to?“

„Dnes v noci nemôžeme zaútočiť; v noci sú ra'zakovia najsilnejší. Ak sa nachádzajú niekde blízko, bolo by hlúpe s nimi bojovať, keď sme v nevýhode. Nemám pravdu?“

„Áno.“

„Počkáme do úsvitu.“ Roran kývol smerom k otrokom pripútaným ku krvavému oltáru: „Ak dovedy tamtí úbožiaci zmiznú, budeme vedieť, kde ra'zakovia sú tu a môžeme postupovať podľa plánu. Ak nie, budeme nať pekelnú smolu, lebo nám unikli. Pustíme však otrokov, vyslobodíme Katrinu a poletíme s ňou naspäť k Vardenom, kým nás nedostihne Murtagh. Tak či tak pochybujem, že by ra'zakovia nechali Katrinu dlho bez dozoru. Galbatorix ju potrebuje živú, aby ju mohol použiť ako nástroj proti mne.“

Eragon prikývol. Chcel oslobodiť otrokov, ale keby to urobili teraz, mohlo by to ich nepriateľov varovať, že niečo nie je v poriadku. A keby ra'zakovia prišli po večeru, so Zafirou by ani nestihli zasiahnúť, skôr než by otrokov odvliekli. Bitka na otvorenom poli medzi drakom a nevmormi, ako sú lethrblakovia, by prilákala pozornosť každého muža, ženy a dieťaťa na míle ďaleko. Ak by Galbatorix zistil, že Eragon so Zafirou a Roranom prišli do jeho kráľovstva sami, nemuseli by prežiť.

Odvrátil pohľad od spútaných mužov. Už kvôli nim dúfam, že ra'zakovia sú na opačnom konci Alagaëzie, alebo aspoň že dnes v noci nehladujú.

Eragon a Roran sa odplazili späť z hrebeňa nízkeho kopca, kde sa schovávali. Na úpäť sa ešte otočili a stále prikrčení utekali pomedzi kopce. Plytká priehlbina postupne klesala do úzkej rozsadliny vymletej vodou, ktorú lemovali drobiace sa bridlicové dosky.

Eragon kľučkoval pomedzi pokrútené borievky, rozosiata po rokline. Zrazu zodvihol hlavu a za trsom pichľavých ihlíc zbadal prvé súhvezdie krášliace zamatové nebo. Hviezdy sa zdali chladné a jasné ako trblietavé úlomky ľadu. S Roranom klusali ďalej smerom na juh k ich táboru. Radšej sa však sústredil na to, kam šliape.

PRI TÁBORÁKU

Kôpka uhlíkov pulzovala ako srdce nejakého obrovského zvieraťa. Podchvíľou z nej vyletel zhluk zlatých iskier, prebehol po povrchu dreva a potom zmizol v rozžeravenej praskline.

Tlejúce zvyšky ohňa, pri ktorom Eragon s Roranom sedeli, vrhali na okolie tlmené červené svetlo. Bolo vidieť kúsok kamenistej pôdy, pár cínovosivých kríkov, nejasný obrys borievky a potom už nič.

Eragon sedel s bosými nohami natiiahnutými k hniezdu uhlíkov a užíval si teplo. Chrbtom sa opieral o hrboľaté šupiny Zafirinej motnutej pravej prednej laby. Roran sedel oproti nemu na tvrdej, vetvom ošľahanej kôre starého kmeňa vyblednutej od slnka. Kedykoľvek sa len trocha pohol, kmeň tak nepríjemne zastonal, že Eragon si chcel zapchať uši.

Teraz však v priehlbine vládol pokoj. Dokonca aj uhlíky horeli potichu; Roran nazbieral len suché vetvy, aby nedymili a neprezradili ich polohu nepriateľovi.

Eragon Zafire porozprával všetko, čo dnes prežili. Zvyčajne jej nemusel nič vravieť, lebo myšlienky, pocity a dojmy medzi nimi prúdili rovnako ľahko a plynule ako voda v rieke. Teraz to však bolo nevyhnutné, lebo počas prieskumu si Eragon myseľ dôkladne obrnil. Otvoril ju, len keď prehľadával diery ražakov.

Po dlhej odmlke Zafira zívla a obnažila svoje hrôzostrašné zuby. *Hoci ražakovia sú krutí a zlí, obdivujem na nich, že vedia opantať svoju obeť tak, aby sa zaživa dala zožrať. Sú to veľkí lovci, keď to dokážu... Možno to aj ja raz vyskúšam...* Eragon cítil potrebu niečo k tomu dodať: *... ale nie s ľuďmi. Radšej to skús s ovcou.*

Ludia alebo ovce – aký je v tom pre draka rozdiel? zasmiala sa Zafira a zvuk, ktorý pritom vyšiel z hĺbky jej hrdla, Eragonovi pripomenul hrmenie.

Eragon sa predklonil, aby sa neopieral o Zafirine ostré šupiny, a zdvihol palicu z hlohového dreva. Pohrával sa s ňou a pozoroval hru svetiel na vyleštenom prepletenci koreňov hore a značne poškriabanom kovaní na bodci dole.

Keď odchádzali z Horiacich plání od Vardenov, Roran mu tú vec strčil do ruky so slovami: „Tu máš. Toto mi vyrobil Fisk, keď ma ra'zak dobol do pleca. Viem, že si prišiel o meč, preto si myslím, že by sa ti mohla hodiť... Ak chceš mať meč, dobre, ale súboj môžeš vyhrať aj niekoľkými údermi silnou palicou.“ Keď si Eragon spomenul na palicu, ktorú nosil Brom, rozhodol sa zrieť nového meča a vymeniť ho za kus hrboľatého hlohu. Potom, čo prišiel o Zar'rok, už po inom netúžil. V tú noc spevnil hlohovú palicu aj násadu Roranovho kladiva niekoľkými kúzlami, vďaka ktorým odolajú aj najväčším tlakom.

Eragona sa zrazu zmocnil prúd spomienok: okolo neho krúžilo nevlúdne oranžovočervené nebo a Zafira sa strmhlav rútila za červeným drakom a jeho Jazdcom. Vietor mu skučal okolo uší... Prsty mal bez citu z rán, ktorými odrážal úderý protivníka, keď s tým istým Jazdcom bojoval na zemi... Uprostred súboja strhol nepriateľovi helmu a odkryl tak tvár svojho dávneho priateľa a spoločníka na cestách Murtagha, o ktorom si myslel, že už nežije... Spomenul si na ten posmešný úšľabok na Murtaghovej tvári, keď bral Eragonovi Zar'rok s tým, že má na červený meč dedičné právo ako jeho starší brat...

Keď bojový ruch pohasol a zápach krvi nahradila príjemná vôňa borievkového dreva, Eragon zmätene zažmurkal. Jazykom si prešiel po horných zuboch, aby zahnal pachuť žlče, ktorú cítil v ústach.

Murtagh.

Už len to meno vyvolávalo v Eragonovi zmätené pocity. Na jednej strane mal Murtagha *rád*. Zachránil Eragona a Zafiru pred ra'zakmi po ich prvej nešťastnej návšteve Dras-Leony; riskoval život, aby pomohol dostať Eragona z Gil'eadu; osvedčil sa v boji o Farthen Dûr; a napriek hrozbe mučenia si vyložil Galbatorixove rozkazy tak, že po boji na Horiacich pláňach Eragona so Zafirou pustil namiesto toho, aby ich zajal. Nebola to Murtaghova chyba, že ho Dvojčatá násilím uniesli; že sa preň-

o vylialhol ten červený drak Trň alebo že Galbatorix odhalil ich skutočné mená a pomocou nich si od Murtagha aj od Trňa vynútil prísahu vernosti v starodávnom jazyku.

Za nič z toho Murtagh nemohol. Stal sa obeťou osudu, a to vo chvíli, keď sa narodil. A predsa... Hoci Murtagh proti svojej vôli slúžil Galbatorixovi a protivili sa mu tie zverstvá, ktoré ho kráľ nútil páchať, časť jeho osobnosti si zrejme vychutnávala novo nadobudnutú moc. Počas nedávnej zrážky medzi Vardenmi a Kráľovstvom na Horiacich pláňach Murtagh zavraždil kráľa trpaslíkov Hrothgara, hoci mu to Galbatorix neprikázal. Nechal síce Eragona so Zafirou odísť, ale až keď ich porazil v nemilosrdnom súboji a Eragon prosil o milosť.

A Murtagha až priveľmi tešila rana, ktorú Eragonovi spôsobil odhalením, že obaja sú synmi Morzana – prvého a posledného z trinástich Krivoprišažníkov – Dračích jazdcov, čo zradili svojich druhov Galbatorixovi.

Teraz, štyri dni po boji, Eragonovi niečo svitlo: možno Murtagha tešilo, že niekto ďalší nesie na svojich bedrách rovnako strašné bremeno, aké nosí on po celý život.

Či to už bola pravda, alebo nie, Eragon mal dojem, že Murtagh bral svojou novú úlohu ako pes, ktorý jedného dňa zaútočí na svojho pána, a po niekoľkých rokoch ho bezdôvodne bičoval. Murtagh bol bitý ako žito a teraz mal príležitosť odplatiť svetu, že mu neprejavil dosť láskavosti.

Aj keď v Murtaghovom srdci možno ostala omrvinka dobra, on a Eragon boli odsúdení na nezmieriteľné nepriateľstvo, lebo Murtagha jeho sľuby v starodávnom jazyku navždy pripútali ku Galbatorixovi neničiteľnými okovami.

Kiežby neodišiel s Ažihadom prenasledovať urgalov pod Farthen Dúrom. Alebo keby som bol aspoň o trochu rýchlejší, tak by Dvojčatá...

Eragon, vstúpila do jeho myšlienok Zafira.

Prebral sa a prikývol, vďačný za pretrhnutie svojich úvah. Veľmi sa snažil nemyslieť na Murtagha alebo na ich spoločných rodičov. Myšlienky na nich ho však často prepadali, keď to najmenej čakal.

Eragon sa pomaly nadýchol a vydýchol, aby si vyčistil hlavu. Pokúšal sa vrátiť myšlienkami späť do prítomnosti, ale nedarilo sa mu to.

To ráno po obrovskej bitke na Horiacich pláňach – Vardeni sa práve pripravovali na pochod za kráľovskými voj-

skami, čo sa stiahli niekoľko míľ proti prúdu rieky Jiet – šiel Eragon za Nasuadou a Aryou. Opísal im Roranovu ťažkú situáciu a požiadal ich o povolenie pomôcť svojmu bratancovi. Neuspel. Obe ženy ostro protestovali a Nasuada jeho nápad označila za nezmyselný plán, ktorého zlyhanie by malo katastrofické následky pre celú Alagaëziu.

Dlho sa vášnivo dohadovali, až Zafira nakoniec prerušila spor revom, ktorý otriasol stenami veliteľského stanu: *Som podráždená a unavená a Eragon vám nedokáže situáciu poriadne vysvetliť. Máme azda lepší program, než tu stáť a hádať sa ako malé deti!?* Takže teraz ma počúvajte.

Je ťažké škriepiť sa s drakom, pomyslel si Eragon.

Podrobnosti Zafirinej argumentácie boli zložité, ale základná línia jej vysvetlenia veľmi priamočiara. Podporovala Eragona, lebo chápala, čo preňho táto výprava znamená; Eragon podporoval Rorana pre lásku a rodinné putá, lebo vedel, že Roran by sa tak či tak vydal hľadať Katrinu a že sám by ra'zakov nikdy neporazil. Kým Kráľovstvo drží Katrinu v zajatí, Roran – a jeho prostredníctvom aj Eragon – môže ľahko podľahnúť Galbatorixovej manipulácii. Keby mu tyran pohrozil, že Katrinu zabije, Roran by nemal na výber a musel by sa podriaďiť jeho požiadavkám.

Preto bolo najlepšie sceliť túto trhlinu v ich obrane, skôr než ju nepriateľ využije. A načasovanie mali dokonalé. Galbatorix a ra'zakovia ani len nepomyslia na útok uprostred Kráľovstva v čase, keď Vardeni bojujú s kráľovskými oddielmi pri hraniciach Surdy. Murtagha a Tŕňa videli, ako letia smerom k Urû'baenu – nepochybne preto, aby ich osobne potrestali – a Nasuada s Aryou súhlasili s Eragonom, že tí dvaja potom pravdepodobne budú pokračovať na sever, aby sa stretli s kráľovnou Islanzadí a jej vojskom, prv než sa elfovia ukážu a prvý raz zaútočia. Bolo by dobre zbaviť sa ra'zakov, skôr než začnú zastrašovať varden-ských bojovníkov a podkopávať ich morálku.

Zafira potom poznamenala – samozrejme, tým najdiplomatickejším spôsobom –, že ak by Nasuada ako veliteľka a vodkyňa Eragonovi zakázala zúčastniť sa na tejto výprave, vniesla by do ich vzťahu zášť a nezhody, ktoré by mohli podrývať záujmy Vardenov. *Záleží však na tebe,* upozornila ju Zafira. *Nechaj si Eragona tu, ak chceš. No na mňa sa jeho záväzky nevzťahujú a ja som sa rozhodla pridať k Roranovi. Vyzerá to na pekné dobrodružstvo.*

Keď si Eragon spomenul na tú situáciu, mimovoľne sa pousmial.

Závažnosť Zafirinho vyhlásenia a jej nenapadnuteľná logika presvedčili Nasuada s Aryou, aby – hoci nerady – súhlasili.

Potom Nasuada povedala: „Dôverujeme vášmu úsudku, Eragon a Zafira. V našom aj vo vašom záujme však dúfam, že táto výprava sa vydarí.“ Z jej tónu Eragon nevyčítal, či šlo o úprimné želanie, alebo o nepriateľskú hrozbu.

Eragon zvyšok dňa balil zásoby, študoval so Zafirou mapy Kráľovstva a opakoval si zaklínadlá, ktoré považoval za nevyhnutné – napríklad tie, ktoré sa Galbatorix a jeho prisluhovači nedostali do Roranovej mysle.

Nasledujúce ráno Eragon s Roranom vysadli na Zafiru, vyleteli nad oranžové mraky, ktoré sa držali nad Horiacimi pláňami, a zamierili na severovýchod. Zafira letela bez prestávky, kým slnko nepreplávalo cez nebeskú klenbu a nezatienilo obzor a zase nevystúpilo von v úchvatnej výške červenej a žltej odtieňov.

Po prvom úseku cesty sa dostali k málo osídlenému okraju Kráľovstva. Tam sa stočili na západ k Dras-Leone a Helgrindu. Odvtedy už leteli len v noci, aby si ich nik z početných dediniek rozosiatych po pastvinách medzi nimi a ich cieľom nevšimol.

Eragon a Roran sa museli zababušiť do plášťov a kožušín a navliecť si nosené palčiaky a čiapky, lebo Zafira sa rozhodla vystúpiť nad ľadové vrcholky hôr. Tam bol vzduch riedky a suchý a páliť ich v pľúcach, no nemohol si ich všimnúť ani farmár ošetrojúci na poli choré teľa ani bystrozraký trážnik na obchôdzke. Keby sa niekto náhodou pozrel hore, keď mu Zafira letela ponad hlavu, pomyslel by si, že sa vysoko nad ním vznáša orol.

Kamkoľvek prišli, Eragon videl stopy po práve prebiehajúcich bojoch: táboriská vojakov, vozy plné zásob prirazené na noc k sebe a rady mužov so zelenými obojkami, ktorých odvádzali z ich domovov, aby bojovali za Galbatorixa. Množstvo síl zhromažďovaných proti Vardenom bolo skutočne znepokojivé.

Nadránom v diaľke zazreli Helgrind: členité stĺpy, zlovestne zastreté v bledom svetle, ktoré predchádzalo úsvitu. Zafira pristála v úžľabine. Prespali tam takmer celý deň a potom sa vydali na prieskum.

Keď Roran hodil vetvu na tlejúce uhlíky, z ohňa vyleteli jantárové iskierky a chvíľu vírili vo vzduchu. „Zima,“ skonštatoval.

Eragon sa mu chystal odpovedať, keď vtom začul zaškrípanie, ako keď niekto vytasí meč.

Bez rozmyslu sa vrhol opačným smerom, prevalil sa a prikrčil. V ruke zvieral hlohovú palicu, pripravený odraziť blížiaci sa úder. Roran zareagoval takmer rovnako rýchlo. Zodvihol svoj štít, zoskočil z brvna, na ktorom sedel, a spoza opasku vytiahol kladivo – to všetko za pár sekúnd.

Stíchli a čakali na útok.

Eragonovi hlasno búšilo srdce a celý sa chvel. Očami blúdil po tme a hľadal najmenší náznak pohybu.

Nič necítim, oznámila mu Zafira.

Keď sa ani po niekoľkých minútach nič nedialo, Eragon preskúmal myslou okolitú krajinu. „Nič,“ oznámil ostatným. Siahol hlboko do svojho vnútra k miestu, kde sa mohol spojiť s mágiou, a povedal: „Brisingr raudhr!“ Niekoľko stôp pred ním sa rozžiarilo jasnočervené svetlo, nehybne sa vznášalo vo výške očí a naplnilo priehlbínu slabým jasom. Keď sa Eragon pohol, svetlo sledovalo jeho pohyb, akoby ho s ním spájala neviditeľná tyč.

S Roranom sa vydali roklinou, ktorá sa stáčala na východ – k miestu, odkiaľ začuli podozrivý zvuk. Zbrane mali nachystané a postupovali krok za krokom, pripravení okamžite sa brániť. Asi desať metrov od tábora Roran zdvihol ruku, aby Eragona zastavil. Ukázal na bridlicovú tabuľku ležiacu na chumáči trávy. Vyzerala, akoby tam vôbec nepatrila. Roran si kľakol a prešiel po tabuľke úlomkom bridlice. Ozvali sa rovnaké oceľové zvuky, ako počuli predtým.

„Musela odniekiaľ spadnúť,“ usúdil Eragon, keď si prezeral steny rokliny. Dovolil svetlu zhasnúť. Roran prikývol, vyskočil a oprášil si nohavice.

Keď kráčali naspäť k Zafire, Eragon si uvedomil jeho bleskovú reakciu. Srdce mu čoraz väčšmi zvieralo, ruky sa mu triasli a chcelo sa mu vyraziť do divočiny a utekať bez prestávky aj niekoľko míľ. Predtým by sme takto nevyskočili, napadlo mu. Ostražitosť nebola vôbec ničím výnimočným: každý boj ich obral o kúsok pokoja, takže nakoniec mali také napäté nervy, že sa mykali pri najmenšom dotyku.

Roran musel rozjímať o niečom podobnom, lebo zrazu sa spýtal: „Vidíš ich?“

„Koho?“

„Mužov, ktorých si zabil. Vidíš ich vo svojich snoch?“

„Niekedy.“

Mihotavá žiara uhlíkov zospodu osvetlila Roranovu tvár a nad jeho rami a na čele vytvorila temné tieň. Jeho oči s ťažkými privretými viečkami dodala zlovestný vzhľad. Hovoril pomaly, akoby ťažko hľadal slová: „Nikdy som sa nechcel stať bojovníkom. Keď som bol mladší, sníval som o krvi a sláve ako každý chlapec. Pre mňa však bola dôležitá vôňa. A naša rodina... A teraz som zabíjal. Zabíjal a zabíjal a ty si ich zabíjal ešte viac.“ Zahľadel sa na nejaký vzdialený bod, čo videl len on. Napríklad tí dvaja muži v Narde. Už som ti o nich hovoril?“

Hovoril, ale Eragon pokrútil hlavou a mlčal.

„Boli to strážcovia pri hlavnej bráne... Dvaja, vieš. A ten vpravo mal úplne biele vlasy. Pamätám si to, lebo nemohol mať viac ako dvadsaťpäť. Obaja mali Galbatorixov znak, ale hovorili, akoby pochádzali z Narde. Nešlo o ozajstných vojakov. Boli to pravdepodobne obyčajní chlapi, čo sa rozhodli chrániť svoje domovy pred urgalmi, pirátmi, banlitmi... Nechceli sme im skriviť ani vlások. Prisahám ti, Eragon, to sme vôbec neplánovali. Nemal som však na výber. Spoznali ma. Bodol som toho bielovlasého muža pod bradu... Bolo to, ako keď otec podrezal prst. A potom ten druhý, tomu som roztrieštil lebku. Jednostaj mi v ušiach nie ten zvuk, ako kosť povolila... Pamätám sa na každý úder, ktorý som vtedy zasadil, od vojakov v Carvahalle až po tých na Horiacich plánoch... Vieš, keď niekedy zavriem oči, nemôžem spať, lebo mám pred očami svetlo požiaru, ktorý sme rozpútali v prístave v Teirme. Vtedy mám pocit, že sa z toho zbláznim.“

Eragon zvieral palicu tak silno, až mu zbeleli kĺby a na spodnej strane zápästia mu vystúpili šlachy. „Hej,“ prikývol zachmúrene. „Najprv to boli len urgalovia, potom to boli ľudia a urgalovia a teraz táto bitka... Vieš, že to, čo robíme, je správne, ale aj keď je to *správne*, nemusí to byť *lahké*. Vzhľadom na náš pôvod Vardeni čakajú, že budeme stáť so Zafirou na čele ich vojska a vraždiť celé hordy vojakov. Robíme to. A robili sme.“ Hlas sa mu zadrhol a on zmlkol.

Každá veľká zmena vyvolá rozruch, povedala im obom Zafira. A nám sa toho ušla viac než poriadna porcia, lebo predstavujeme hybnú silu tej zmeny. Som drak a nelutujem smrť tých, ktorí nás ohrozovali. Zabiť strážu Narde nie je možno ospevovaniashodný skutok, ale ani nič, za čo by sa mal lovek cítiť previnilo. Musel si to urobiť. Keď musíš bojovať, Roran, nedodáva vojím nohám divoká radosť z boja krídla? Neprežívaš radosť, keď stojíš pro-

ti rovnocennému protivníkovi, a uspokojenie, keď vidíš telá svojich nepriateľov nakopené na sebe? Eragon, ty si to už zažil. Pomôž mi to vysvetliť svojmu bratancovi.

Eragon hľadel do uhlíkov. Zafira povedala veľkú pravdu, ktorú si nechcel priznať; azda preto, že keby súhlasil s tým, že človek sa môže tešiť z násilia, stal by sa niekým, kým by sám opovrhoval. A tak mlčal. Zdalo sa, že Roran oproti nemu sa cíti podobne.

Zafira nežnejším hlasom dodala: *Nehnevaj sa. Nechcela som ťa rozčuľiť... Niekedy zabúdam, že si si ešte stále nezvykol na tieto pocity, kým ja som musela bojovať zubami-nechtami o prežitie od chvíle, čo som sa vyľahla.*

Eragon vstal, podišiel k sedlovým brašnám a vytiahol malú kameninovú nádobku, ktorú mu dal pred odchodom Orik. Dva poriadne dúšky malinovej medoviny ho zahriali v žalúdku. S úškrnom podal fľaštičku Roranovi.

Po niekoľkých dúškoch, keď medovina konečne zmiernila jeho zlú náladu, Eragon sucho zahlásil: „Zajtra nás možno čakajú problémy.“

„Ako to myslíš?“

Eragon sa pozrel aj na Zafiru: „Pamätáš si, ako som hovoril, že my – Zafira a ja – si ľahko poradíme s ra'zakmi?“

„Áno.“

A veru si aj poradíme, ubezpečila ich Zafira.

„No, premýšľal som o tom, keď sme ich špehovali okolo Helgrindu, a už si tým nie som taký istý. Existuje nekonečne mnoho spôsobov, ako vykonať nejaké kúzlo. Napríklad ak chcem založiť oheň, mohol by som ho začať teplom zozbieraným zo vzduchu alebo zo zeme; mohol by som stvoriť plameň z rýdzej energie; mohol by som privolať blesk; mohol by som sústrediť množstvo slnečných lúčov do jediného bodu; mohol by som využiť trenie.“

„A ďalej?“

„Aj keď viem urobiť mnoho vecí pomocou kúzel, vždy mi v tom môže niekto zabrániť – iným protikúzlom. Keď určitú vec prekazíš, nemusíš vymýšľať špeciálne kúzla proti rozličným iným zaklínadlám.“

„Stále nechápem, ako to súvisí so zajtrajškom.“

Ja áno, povedala Zafira obom. Okamžite pochopila logický zámer. Znamená to, že počas posledného storočia Galbatorix...

„... možno začaroval ra'zakov kúzлами...“

... ktoré ich ochránia pred...

„... celým spektrom kúzel. Pravdepodobne ich...“

... nedokážeme zabiť nijakým...

„... kúzlom na usmrtenie, ktoré som sa naučil, ani nijakým...“

... útokom, ktorý môžeme vopred vymyslieť.

„Budeme sa musieť spoľahnúť...“

„Prestaňte!“ skríkol Roran. Trpko sa usmial. „Prestaňte, prosím. Bolí na hlava, keď sa takto bavíte.“

Eragon sa v polovičke myšlienky odmlčal. Až dovtedy si neuvedomil, ako sa so Zafirou dopĺňajú. To zistenie ho potešilo: znamenalo, že doiahli novú úroveň spolupráce a konajú spolu ako jedna bytosť, čo im dávalo omnoho väčšiu moc. Keď však pochopil, ako také partnerstvo musí svojou podstatou potláčať individualitu spojených bytostí, znepokojovalo ho to.

Zavrel ústa a zachechtal sa. „Prepáč. Bojím sa, že ak bol Galbatorix aký prezieravý, že vykonal tieto bezpečnostné opatrenia, potom môže ne ra'zakov zneškodniť iba fyzickou silou. Ak je to pravda...“

„... zajtra ti budem len prekážať.“

„Nezmysel. Možno si pomalší než ra'zakovia, ale nepochybujem o tom, že sa musia triasť pred tvojou zbraňou, Roran Kladio.“ Tá ľahôtkava Rorana očividne potešila. „Najnebezpečnejšie by pre teba bolo, keby ťa ra'zakovia alebo lethrblakovia dokázali oddeliť od Zafiry a od ostatných. Čím bližšie sa budeme držať pri sebe, tým to bude pre nás bezpečnejšie. Zafira a ja sa budeme snažiť ra'zakov a lethrblakov zamestnať, ale niektorý z nich okolo nás môže preklznuť. V prípade pomeru štyria proti dvom máš šancu, len ak patíš medzi tých štyroch.“

Eragon sa obrátil k Zafire: *Keby som mal meč, určite by som dokázal zabiť ra'zakov aj sám. Nevieť, či dokážem ubiť dvoch tvorov rýchlych ako elvia len obyčajnou palicou.*

Ty si trval na tom, že budeš nosiť túto suchú palicu namiesto poriadnej zbrane, ozvala sa uštipačne Zafira. Spomínaš si? Vravela som ti, že proti takým nebezpečným nepriateľom, ako sú ra'zakovia, možno nepočítať.

Eragon to priznával nerád: *Ak moje kúzla zlyhajú, budeme oveľa zraniteľnejší, než som čakal. Zajtrajšok by sa naozaj mohol skončiť veľmi zle.*

Roran nadviazal na predošlý rozhovor, do ktorého bol zasvätený aj on: „Tie kúzla, to sú nijaké žarty.“ Brvno, na ktorom sedel, opäť zastonalo, keď si oprel lakte o kolená.

„To veru nie,“ súhlasil Eragon. „Najťažšie je vedieť predvídať každé možné kúzlo. Často sa v duchu pýtam, ako by som sa ochránil, keby ma napadli tak a tak a keby druhý čarodejník čakal, že urobím to alebo ono.“

„Vedel by si zabezpečiť, aby som získal rovnakú rýchlosť a silu ako ty?“

Eragon o tom niekoľko minút uvažoval a potom povedal: „Neviem ako. Energia, ktorú by som na to potreboval, by musela prísť odniekiaľ zvonku. Ak by sme ti ju dali ja a Zafira, my dvaja by sme stratili práve toľko rýchlosti a sily, koľko by sme pridali tebe.“ Nezmenil sa však, že energiu možno nasávať aj z blízkych rastlín a zvierat, ale za strašnú cenu – smrť bytostí, ktorých životnú energiu človek vysal. Tento postup bol obrovským tajomstvom a Eragon cítil, že by ho nemal len tak prezradiť. Navyše by to Roranovi aj tak nepomohlo, lebo na Helgrinde rástlo a žilo primálo toho, čo by mohlo poháňať ľudské telo.

„A môžeš ma naučiť čarovať?“ Keď Eragon zaváhal, Roran dodal: „Nemyslím teraz, samozrejme. Nemáme veľa času a aj tak nečakám, že človek sa môže stať čarodejníkom za noc. No inak si vravím, prečo nie? Veď sme bratanci. V žilách nám prúdi rovnaká krv. A bola by to užitočná danosť.“

„Neviem, ako sa niekto, kto nie je Jazdec, môže naučiť čarovať,“ priznal Eragon. „Nie je to nič, čo by sa dalo naštudovať.“ Rozhliadol sa okolo, zodvihol zo zeme plochý okrúhly kameňok a hodil ho Roranovi. Ten ho chytil do ruky. „Pozri, vyskúšaj si toto: sústreď sa na to, aby si zodvihol kameň pol metra nad zem, a povedz pri tom ‚Stenr rīsa‘.“

„Stenr rīsa?“

„Presne tak.“

Roran sa tak zamračil na kameň na svojej dlani, že to Eragonovi pripomenulo jeho vlastný výcvik. Eragon si nemohol pomôcť a trochu sa mu zacnelo po časoch, keď ho učil Brom. Roranovo obočie sa spojilo, pery sa mu zúžili do úšľabku. „Stenr rīsa!“ zavrčal takou silou, až si Eragon pomyslel, že kameň odletí niekam veľmi ďaleko.

Nič sa však nestalo.

Roran sa zamračil ešte viac a opakoval príkaz: „Stenr rīsa!“

Kameň sa ani nepohol.

„Áno,“ povzbudzoval ho Eragon, „skúšaj to ďalej. To je jediná rada, ktorú ti môžem dať. No...“ zodvihol ukazovák, „... keby si náhodou *ustrel*, určite hneď príď za mnou alebo za iným čarodejníkom, ak nebudem nablízku. Keby si začal robiť pokusy s čarovaním a nepoznal by si pravidlá mágie, mohol by si seba aj ďalších zabiť. Hlavne si pamätaj: ak vytvoríš kúzlo, ktoré si vyžaduje priveľa energie, *zomrieš*. Nepúšťaj sa do vecí, ktoré sú nad tvoje sily, nesnaž sa znovu oživiť mŕtvych a nesnaž saokoľvek vrátiť späť.“

Roran prikývol, oči stále upreté na kameň.

„Teraz musia ísť kúzla bokom. Práve som si uvedomil, že je niečo oveľa dôležitejšie, čo sa musíš naučiť.“

„Čo?“

„Potrebuješ sa naučiť skryť svoje myšlienky pred Čiernou rukou alebo pred Du Vrangr Gata a ďalšími, ako sú oni. Vieš už veľa vecí, ktoré by mohli Vardenom uškodiť. Preto je rozhodujúce, aby si mal cvik. Ak sa nebudeš vedieť brániť pred špehmi, ani Nasuada, ani ja, ani nikto iný ti nebude môcť zveriť informácie, ktoré by mohli pomôcť našim nepriateľom.“

„Rozumiem. Prečo si však vravel aj o Du Vrangr Gata? Tí predsa slúžia tebe a Nasuade.“

„To áno, ale aj medzi našimi spojencami je nemálo tých, čo by obetovali svoju pravú ruku,“ uškrnul sa nad výstižnosťou toho prirovnania, „aby vysnoriли naše plány a tajomstvá. A zaujímajú ich aj tie tvoje. Stal sa z teba *niekto*, Roran. Sčasti pre tvoje činy a sčasti preto, lebo sme príbuzní.“

„Ja viem. Je to čudné, keď ťa spoznávajú ľudia, s ktorými si sa nikdy nestretol.“

„Veru hej.“ Eragona na jazyku svrbelo niekoľko ďalších postrehov, ale vzdolal nutkaniu rozvíjať túto tému; preberú to inokedy. „Teraz, keď *zomrieš*, aké to je, keď sa jedna myseľ dotkne druhej, mohol by si sa premenu naučiť sám dotknúť cudzieho vedomia.“

„Nie som si úplne istý, či by som to chcel vedieť.“

„To nič; možno to *nedokážeš*. Tak či onak, kým na to prídeš, mal by si najprv venovať umeniu obrany.“

Roran zdvihol obočie: „Ako?“

„Vyber si niečo – zvuk, obraz, pocit, čokoľvek – a v duchu sa na to sústreď, kým to nevytesní všetky ostatné tvoje myšlienky.“

„To je všetko?“

„Nie je to také ľahké, ako to vyzerá. Pokračuj; vyskúšaj to. Keď budeš pripravený, daj mi vedieť, a ja zistím, ako ti to ide.“

Po chvíli Roran luskol prstami. Eragon vypustil svoje vedomie a bol nesmierne zvedavý, čo bratanec dokázal.

Eragonov duševný lúč plnou silou narazil do múra vystavaného z Roranových spomienok na Katrinu a zastavil sa. Nedokázal nájsť slabé miesto, otvor ani prasklinu ani podkopať nepreniknuteľnú zábranu, ktorá pred ním stála. Celú Roranovu bytosť prestupovali city ku Katrine; jeho obrana predstihla všetky, čo Eragon dosiaľ poznal, lebo v Roranovej mysli nebolo nič, čoho by sa mohol zachytiť a využiť to na ovládnutie bratanca.

Potom Roran pohlavou nohou a brvno pod ním hlasno zavrzgalo. Vtedy sa stena, do ktorej sa Eragon zapieral, rozbila na desiatky kúskov, lebo Rorana rozptýlila hromada protichodných myšlienok: *Čo to... dofrasa! Nevšimaj si to; dostane sa dnu. Katrina, spomeň si na Katrinu. Nevnímaj Eragona. Tá noc, keď súhlasila, že si ma vezme, vôňa trávy a jej vlasov... Je to on? Nie! Sústred sa! Nie...*

Eragon využil Roranov zmätok, vyrazil vpred a silou svojho vedomia zneškodnil Rorana, skôr než sa stačil znova obrniť.

Pochopil si, ako to funguje? spýtal sa ho Eragon. Potom sa stiahol z Roranovho vedomia a nahlas povedal: „Budeš sa musieť naučiť zostať sústredený, aj keď sa ocitneš uprostred bitky. Musíš sa naučiť myslieť bez myslenia... Zbaviť sa všetkých nádejí a obáv, chrániť tú jednu myšlienku, ktorá tvorí tvoje brnenie. Elfovia ma naučili niečo, čo mi veľmi pomáhalo: odriekať hádanku alebo kus básne či piesne. Keď máš niečo, čo by si si mohol stále dokola opakovať, omnoho ľahšie zabrániš tomu, aby si sa v myšlienkach niekam zatúlal.“

„Budem na tom pracovať,“ sľúbil Roran.

Potom sa Eragon potichu spýtal: „Ty ju naozaj miluješ, však?“ Skôr to skonštatoval, ako sa spýtal, lebo odpoveď sa mu núkala sama, a Eragon sa pri tom necítil veľmi iste. Hoci v minulosti s bratancom dlhé hodiny debatovali o prednostiach mladých žien v Carvahalle a okolí, ľúbostné vzťahy spolu nikdy nepreberali. „Ako sa to stalo?“

„Páčila sa mi. A ja som sa jej zapáčil tiež. Podrobnosti predsa nie sú dôležité.“

„Ale choď,“ povedal Eragon. „Bolsom príliš našťvaný, aby som sa pýtal, než si odišiel do Therinsfordu, a znovu sme sa stretli len pred týrmi dňami. Som zvedavý.“

Roran si pretrel sluchy, až sa mu pokožka okolo očí natiahla a zvrásnila. „Neviem, čo by som ti o tom povedal. Vždy som ju mal rád. Kým som sa nestal mužom, veľa to neznamenal, ale po svojom vstupe medzi dospelých som začal uvažovať, koho by som si vzal a kto by sa mal stať matkou mojich detí. Počas jednej z našich návštev v Carvahalle som zarel Katrinu, ako sa zastavila pri Loringovom dome, aby si odtrhla ružu rastúcu v tieni. Keď sa pozrela na kvet, usmiala sa... Bol to taký nežný šťastný úsmev... Vtedy som sa rozhodol, že chcem, aby sa takto usmievala znova a znova a že sa na ten úsmev chcem pozeráť až do smrti.“

Roranovi sa v očiach zaleskli slzy, ale nestiekli mu po tvári. O sekundu zažmurkal a ony zmizli. „A ja som asi, bohužiaľ, zlyhal.“

Po zdvorilej odmlke sa Eragon opýtal: „Takže si jej dvoril? Čo iné si obil okrem toho, že si po mne Katrinu pozdravoval?“

„Pýtaš sa, akoby si potreboval radu.“

„Kdeže. To sa ti len zdá...“

„Tak teraz ty,“ vyzval ho Roran. „Rozoznám, kedy klameš. Zrazu sa ak prihlúplo usmievaš a sčervenejú ti uši. Elfovia ti možno dali novú včiar, ale v tomto si sa nezmenil. Čo je medzi tebou a Aryou?“

Roranova veľká vnímavosť Eragona znepokojila. „Nič. Ten mesiac ti poplietol mozog.“

„Von s tým. Hltáš každé jej slovo, akoby vypúšťala diamanty, a pozeráš sa na ňu tak lačne ako na obrovskú hostinu vystrojenú len o kúsok ďalej, než dosiahneš.“

Zo Zafriných nozdier vyšiel obláčik tmavosivého dymu, keď sa priduene zasmiala.

Eragon si nevšímal jej potlačovanú veselosť a odpovedal: „Arya je mládko.“

„A veľmi krásna. Špicaté uši a šikmé oči sú len drobné nedostatky v porovnaní s jej celkovým pôvabom. Napokon, veď aj ty sám teraz vyzeráš ako kocúr.“

„Arya má viac ako sto rokov.“

Tá informácia Rorana zaskočila; nadvihol obočie a začudoval sa: „To a mi nechce veriť! Veď je na vrchole mladosti.“

„V tom máš pravdu.“

„Všetko toto je síce možné, ale uvádzaš mi tu samé rozumové argumenty, Eragon, a srdce málokedy počúva rozum. Páči sa ti, alebo nie?“

Ak sa mu nepáči, poznamenala Zafira smerom k Eragonovi a Roranovi, tak sa sama pokúsim Aryu pobožkať.

Zafira! Eragon ju zahanbene plesol po labe.

Roran mal dosť rozumu, aby Eragona ďalej nepodpichoval. „Odpovedz teda na moju pôvodnú otázku a povedz mi, čo je to medzi tebou a Aryou. Hovoril si o tom s ňou alebo s jej rodinou? Myslím, že nie je múdre nechať také veci stáť.“

„Áno,“ vzdychol si Eragon s očami upretými na vyleštený hloh. „Hovoril som s ňou.“

„A ako to dopadlo?“ Keď Eragon hneď neodpovedal, Roran otrávene zvolal: „Dostať z teba nejakú odpoveď je ťažšie než ťahať Birka po blate.“ Eragon sa zachechtal pri zmienke o Birkovi, jednom z ich ťažných koní. „Zafira, vysvetlíš mi túto záhadu? Obávam sa, že inak sa nikdy nič nedozviem.“

„Nikam to nevedlo. Vôbec nikam. Nechce ma.“ Eragon hovoril pokojne, akoby komentoval nešťastie niekoho iného, ale jeho vnútro zalial prívál bolesti. Takej prudkej a hlbkej, že zacítil, ako sa Zafira od neho trochu odtiahla.

„To mi je ľúto,“ povedal Roran.

Eragon mal veľkú hrču v krku a tá prešla okolo rany v jeho srdci a potom dolu do zauzleného žalúdka. „To sa stáva.“

„Viem, že v tejto chvíli to môže pôsobiť nepravdepodobne,“ chlácholil ho Roran, „ale som si istý, že spoznáš inú ženu, vďaka ktorej na Aryu zabudneš. Je plno dievčat – viac než pár vydatých žien, to by som sa stavil – , ktoré by potešilo, keby upútali pozornosť Jazdca. Nebudeš mať problém nájsť si ženu medzi všetkými tými krásavicami v Alagaëzii.“

„A čo by si robil ty, keby ťa Katrina odmietla?“

Pri tej otázke Roran onemel; zjavne si nevedel predstaviť, ako by zareagoval. Eragon pokračoval: „Hoci si to ty a všetci ostatní pravdepodobne nemyslíte, *viem*, že v Alagaëzii žijú aj iné pôvabné ženy a že ľudia sa môžu zamilovať viac rás. Keby som trávil čas v spoločnosti dvorných dám kráľa Orrina, naozaj by som si tam vedel vybrať. Lenže ja to ne-

nám také jednoduché. Aj keby som sa vedel zamilovať do inej – a srdce, ako vieme, je nestála potvora – natíska sa tu otázka: mal by som?“

„Teraz hovoríš jazykom spleťtým ako korene jedle,“ poznamenal Roran. „Nevrav v hádankách.“

„Dobre: ktorá ľudská žena vie pochopiť, kto a čo sme, alebo rozsah našich síl? Ktorá so mnou môže kráčať životom? Je ich len pár a všetky sú to čarodejnice. A koľko ich je medzi nimi alebo medzi ženami všeobecne nesmrteľných?“

Roran sa drsne, od srdca rozosmial, až sa to hlasno rozliehalo roklinou. „Možno by si mohol chcieť ešte modré z neba alebo...“ zmeravel. Potom akoby chcel vstať a zrazu neprirodzene stuhol. „To nie je možné, že si...“

„Som.“

Roran ťažko hľadal slov. „Súvisí to s tvou premenou v Ellesméré, alebo to patrí k tomu, že si Jazdec?“

„Patrí to k Jazdcom.“

„Tým sa vysvetľuje, prečo Galbatorix ešte nezomrel.“

„Áno.“

Roran prihodil do ohňa ďalšiu vetvu, ktorá sa rozprskla na kusy. Uhľky tak zahriali skrútený kus dreva, že malá skrýša vody alebo miazgy, ktorá po celé desaťročia unikala slnečným lúčom, vybuchla a zmenila sa na paru.

„Tá myšlienka je taká... *nekonečná*, takmer si to nedokážem predstaviť,“ povedal Roran. „Smrť je našou súčasťou. Riadi nás. Utvára nás. Doháňa nás k šialenstvu. Môžeš zostať človekom, ak nemáš nijaký smrteľný koniec?“

„Nie je to nezvratné,“ podotkol Eragon. „Stále ma môžu zabiť mečom alebo šípmom a môžem dostať nevyliciteľnú chorobu.“

„No ak sa vyhneš týmto nebezpečenstvám, budeš žiť naveky.“

„Ak sa im vyhnem, tak áno. Zafira a ja *pretrváme*.“

„Vyzerá to ako požehnanie a zároveň prekliatie.“

„Áno. Nemôžem si s čistým svedomím zobrať ženu, ktorá zostarne a zomrie, kým ja zostanem nedotknutý časom; taká skúsenosť by bola brutálna pre oboch. A navyše mi myšlienka, že si po dlhé storočia budem zbrať jednu ženu za druhou, pripadá dosť skľučujúca.“

„Vedel by si pomocou kúzla urobiť niekoho nesmrteľným?“ spýtal sa Roran.

„Môžeš stmaviť biele vlasy, môžeš vyhladiť vrásky a odstrániť sivý zákal, a ak si ochotný zájsť mimoriadne ďaleko, môžeš dať šesťdesiatnikovi telo, ktoré mal v devätnástich. Napriek tomu elfovia nikdy neobjavili spôsob, ako obnoviť niečiu dušu, a zároveň nezničiť jeho spomienky. A kto by chcel každých pár desaťročí výmenou za nesmrteľnosť vymazať vlastnú totožnosť? Potom by ten, kto by žil ďalej, bol nejaký cudziac. Ani starý mozog v mladom tele nie je riešenie, lebo ten náš, aj pri tom najlepšom zdraví, vydrží sotva sto rokov, alebo možno ešte o trochu viac. Ani nemôžeš jednoducho zastaviť niečie starnutie. To by spôsobilo celý rad ďalších problémov... Ach, elfovia a ľudia vyskúšali tisíce rôznych spôsobov, ako zabrániť smrti, ale nikto z nich neuspel.“

„Inými slovami,“ zhrnul to Roran, „je pre teba bezpečnejšie milovať Aryu, než oslobodiť svoje srdce, aby ho opantala ľudská žena.“

„Koho iného si *môžem* vziať než elfku? Zvlášť keď uvážim, ako teraz vyzerám.“ Eragon potlačil túžbu zdvihnúť ruku a dotknúť sa zakrivených špičiek svojich uší, ako mal vo zvyku.

„Keď som žil v Ellesmère, bolo pre mňa ľahké prijať, ako draky zmenili môj vzhľad. Predsa len mi okrem toho dodali mnoho schopností. Navyše elfovia ku mne boli po Oslave Prísahy spečatenej krvou priateľskejší. Až keď som sa vrátil naspäť k Vardenom, uvedomil som si, aký som teraz *iný*... To ma tiež trápi. Už nie som ani človek, a nie som ani elf. Som niečo iné, niečo medzi tým, zmes, miešanec.“

„Vzchop sa!“ povzbudil ho Roran. „Nemusíš si robiť starosti, že budeš žiť navždy. Galbatorix, Murtagh, ra'zakovia a dokonca ktorýkoľvek vojak Kráľovstva nás môžu hocikedy prešpikovať oceľou. Múdry muž by sa nestaral o budúcnosť a pil by a hýril, kým ešte má možnosť užívať si na tomto svete.“

„Viem, čo by na to povedal otec.“

„A navyše by nám pridal pekný výprask.“

Spolu sa zasmiali a potom sa medzi nimi ako zvyčajne rozhostilo ticho. Odmľka spôsobená únavou, dôvernosťou – mnohými rozdielmi, ktoré medzi nimi osud vystaval, hoci niekedy žili takmer navlas rovnaký život.

Mali by ste ísť spať, pripomenula im Zafira. *Je neskoro a zajtra musíme skoro vstávať.*

Eragon pozrel na čiernu nebeskú klenbu a podľa hviezd odhadol čas. Bolo viac hodín, než čakal. „Rozumná rada,“ súhlasil. „Chcel som, aby

ne si trocha viac oddýchli, než vtrhneme do Helgrindu. Bitka na Ho-
iacich pláňach zo mňa a Zafiry vysala všetky sily a ešte sme sa úplne
nezotavili, lebo potom sme hneď leteli sem a za posledné večery som
mnoho energie premiestnil do pásu Belota Múdreho. Stále ma bolia ru-
ky a nohy a utŕžil som nespočetné množstvo rán. Pozri...” Uvoľnil pútka
na manžete ľavého rukávu košele, odhrnul *lámarae* – látku, ktorú elfo-
ria tkajú krížom z vlny a žihľavových vlákien – a odhalil škaredý žltý pás
tam, kde mu štít tlačil na predlaktie.

„Ha!“ zvolal Roran. „Tomuto ty vravíš rana? Viac bolí nakopnutý pa-
lec. Pozri, ukážem ti ranu, na ktorú môže byť muž skutočne pyšný.“
Rozšnuroval si ľavú topánku, vyzul ju, a keď vyhrnul nohavicu, ukázal
čierny pruh cez celý stehenný sval široký ako Eragonov palec. „Dostal
som rukoväťou kopije, keď sa nejaký vojak otáčal.“

„Dobré, ale ja mám niečo ešte lepšie.“ Eragon si vyzliekol tuniku, vy-
ťahol košeľu z nohavíc a odkryl bok s obrovskou modrinou na svojich
brách a pestrofarebnou pomliaždeninou na bruchu. „Šípy,“ vysvetlil.
Potom si odkryl pravé predlaktie a odhalil škrabanec podobný tomu na
druhej ruke – urobil si ho, keď odrážal meč chráničom predlaktia. Po-
tom Roran obnažil množstvo nepravidelných modrozelených škvŕn vo
veľkosti zlatky od pravého podpazušia dolu ku krížom – stopy po páde
na hromadu kamenia vo vypuklom brnení.

Eragon si prezrel zranenia, zachechtal sa a povedal: „Pche, toto sú len
krabance! Vari si vběhol medzi ružové kríčky? Mám jednu ranu, ktorá
šetky tieto zahanbí.“ Vyzul si obe topánky, spustil nohavice, takže na
nom zostali len košeľa a vlnené spodky. „Máš lepšiu?“ spýtal sa víťazo-
lávne a ukázal na vnútornú stranu stehien. Pokožka s modrinami vyze-
dala ako nejaké nerovnomerne dozrievajúce exotické ovocie vo farbách
od jablkovozelenej po zahnívajúcu červenú.

„Ojoj,“ uškrnul sa Roran. „Čo sa ti stalo?“

„Zoskočil som zo Zafiry, keď sme vo vzduchu bojovali s Murtaghom
a Trňom. Takto som porazil aj Trňa. Zafira zletela podo mňa a chytila
ma, skôr než som dopadol na zem, ale pristátie na jej chrbte bolo trochu
vrdsšie, než by som si želal.“

Roran sa trhol a zachvel zároveň. „Vedie to až úplne...” Nedopovedal
urobil letný posunok smerom hore.

„Bohužiaľ.“

„Musím uznať, že je to pozoruhodné zranenie. Mal by si byť pyšný; je to dobrý výkon, zraniť sa takým spôsobom a práve na *tomto*... mieste.“

„Som rád, že to vieš oceniť.“

„No,“ povedal Roran, „možno ty máš tie najhoršie podliatiny, ale ra'zakovia mi spôsobili také zranenie, aké nemáš ani ty, lebo draky, ako som pochopil, ti odstránili jazvu z chrbta.“

Potom si vyzliekol košeľu a podišiel bližšie do mihotavého svetla uhlíkov.

Eragon vyvalil okále. Rýchlo sa však spamätal a svoj šok skryl za neurčitý výraz. V duchu si vynadal, že preháňa, a pomyslel si: *Nemôže to byť také zlé.* Čím viac si však Rorana prezeral, tým sa cítil zdrvenejšie.

Okolo Roranovho pravého ramena sa vinula dlhá červená a lesklá jazva, ktorá sa začínala na kľúčnej kosti a končila sa v polovici ramena. Ra'zakovia mu zjavne odsekli kus svalu a ten už nezrástol, lebo kožu pod jazvou znetvorila nevzhľadná vypuklina na mieste, kde sa svalové vlákna odtrhli od seba. O niečo vyššie sa koža prepadala dovnútra a vytvárala polpalcovú priehľbinu.

„Roran, toto si mi mal ukázať už dávno. Netušil som, že ra'zakovia ťa zranili tak vážne... Veď určite nemôžeš hýbať ramenom...“

„Ani do boku, ani dozadu,“ odpovedal Roran. Predviedol mu to. „Môžem však zdvihnúť ruku dopredu, ale len do výšky... polovice hrudníka.“ Uškrnul sa a spustil pažu. „Aj to je však drina; musím stále trénovať, inak o ruku prídem. Najlepší spôsob, ktorý som vymyslel, je prehodiť pažu dozadu a nechať ju pristáť na čomkoľvek, čo sa snažím uchopiť. Kým som ten trik zvládol, párkrát som si odrel kĺby.“

Eragon pootočil palicou medzi dlaňami. *Mal by som?* spýtal sa Zafiry. *Myslím, že musíš.*

Možno to zajtra budeme ľutovať.

Budeš omnoho viac ľutovať, ak Roran zomrie preto, že nemohol mávať kladivom, keď bolo treba. Ak si potom vytiahneš energiu z okolia, nemusíš sa tak unaviť.

Vieš, že to nerobím rád. Je mi zle, už keď o tom hovorím.

Naše životy sú dôležitejšie než životy mravcov, zareagovala Zafira.

Nie pre mravce.

A ty si mravec? Nehovor nezmysly, Eragon! Nehodí sa to k tebe.

Eragon s povzdychom odložil palicu a kývol na Rorana. „Poď, vylie-
im ti to.“

„Ty to dokážeš?“

„Možno.“

Roranova tvár sa rozžiarila od vzrušenia, potom však zaváhal a zatvá-
ril sa ustarostene: „Teraz? Je to rozumné?“

„Ako povedala Zafira – lepšie, keď ti to ošetrím teraz, ako keby ťa tvo-
je zranenie stálo život alebo ohrozilo ostatných.“ Roran pristúpil bližšie.
Eragon mu položil pravú ruku na červenú jazvu. Svojím vedomím zapát-
al po okolí – obsiahol stromy, rastliny a zvieratá, ktoré obývali roklinu,
vylúčil tie, pri ktorých sa bál, že sú prislabé na to, aby kúzlo prežili.

Potom Eragon začal spievať v starodávnom jazyku. Kúzlo, ktoré od-
iekal, bolo dlhé a zložité. Uzdraviť takú ranu bolo omnoho ťažšie, než
nechať vyrásť novú kožu. Spoliehal sa na liečebné formuly, ktoré sa
v Ellesmére učil naspamäť niekoľko týždňov.

Kým vypúšťal kúzlo, strieborný znak na jeho dlani, gedwëy ignasia,
vypáril ako dobiela rozžeravený kov. O chvíľu nedobrovoľne zastonal, keď
v myšlienkach trikrát zomrel – s dvoma vtáčikmi, hniezdiacimi na ne-
ďalekej borievke, a s hadom skrytým medzi skalami. Roran zaťal zuby,
keď jeho ramenný sval poskočil a zmietal sa pod povrchom meniacej
a pokožky, skrútilo ho od bolesti.

A potom bolo po všetkom.

Eragon sa roztrasene nadýchol. Skryl si tvár do dlaní, aby si nenápad-
ne utrel slzy, a skontroloval výsledky svojej práce. Videl, ako Roran nie-
koľkokrát pokrčil plecami, natiahol paže a otočil nimi dokola. Rorano-
vo rameno bolo veľké a pevné – výsledok rokov strávených kopaním
dier na koly do plotu, ťahaním kameňov a obracanie sena. Eragon pro-
ti svojej vôli pocítil náznak závidi – možno je silnejší, ale nie taký sval-
natý ako jeho bratanec.

Roran sa zasmial: „Je to také ako predtým! Možno ešte lepšie. Ďa-
kujem.“

„Niet za čo.“

„Bola to tá najčudnejšia vec. Vlastne som mal pocit, akoby som mal
vyletieť z kože, a hrozne ma to svrbelo, takmer som si strhol...“

„Doniesol by si mi kúsok chleba zo sedlovej brašny? Som hladný.“

„Práve sme večerali.“

„Po takomto kúzle si potrebujem niečo dať.“

Eragon zasmrkal, vytiahol vreckovku a utrel si nos. Znovu zasmrkal. To, čo povedal, nebola úplne pravda. Rozrušila ho daň, ktorú si jeho kúzlo vyžiadalo na okolitej prírode. Báľ sa, že by sa povracal, keby si niečím neupokojil žalúdok.

„Nie je ti zle?“ spýtal sa Roran.

„Nie.“

Keďže Eragon stále myslel na trojitú smrť, ktorú práve spôsobil, musel siahnúť po fľaštičke medoviny a dúfal, že mu pomôže zastaviť prílev pochmúrnych myšlienok.

Vtom ho niečo veľmi veľké, ťažké a ostré udrelo do ruky a pripútalo k zemi. Myklo ním. Rozhliadol sa a uvidel, ako sa mu špička jedného zo Zafiríných slonovinových pazúrov zatína do mäsa. Jej ťažké viečko cvaklo cez obrovskú, trblietavú dúhovku, ktorou naňho hľadela. Po chvíli zdvihla pazúr tak, akoby človek zdvihol prst, a Eragon odtiahol svoju ruku. Zalapal po dychu a zovrel hlohovú palicu. Usilovne sa snažil nevšimáť si medovinu a sústrediť sa na to, čo je hmatateľné. Vytrhlo ho to z ponurého rozjímania.

Roran vytiahol zo svojej brašny polovicu kysnutého chleba. Potom sa zarazil a s náznakom úsmevu sa spýtal: „Nechcel by si radšej zverinu? Tú svoju som nedojedol.“ Zdvihol provizórny ražeň z opáleného borievkového dreva s tromi kusmi dozlata opečeného mäsa. Pre Eragonov citlivý nos bola jeho vôňa výrazná a štiplavá a pripomenula mu noci, ktoré strávil v Dračích horách, a večery za dlhých zím, keď sa s Roranom a Gerom pritlačili k peci a užívali si spoločný pokoj, zatiaľ čo vonku vystrájala snehová fujavica. Zbiehali sa mu sliny. „Ešte je teplá,“ lákal ho Roran a zamával mu zverinou pred nosom.

Eragon so sebazaprením pokrútil hlavou: „Daj mi len chlieb.“

„Si si istý? Naozaj sa mi podarila: nie je veľmi tvrdá ani mäkká, s primeranou dávkou korenia. Je taká šťavnatá, akoby si prehltol kus Elaininho najlepšieho duseného mäska.“

„Nie, nemôžem.“

„Viem, že ti bude chutiť.“

„Roran, prestaň si ma doberať a podaj mi ten chlieb!“

„Aha, už chápem. Zrazu vyzeráš lepšie – možno nepotrebuješ chlieb, ale niekoho, koho by si mohol podpichovať, pravda?“

Eragon sa naňho rozzúrene pozrel a potom, rýchlejšie než blesk, mu vytrhol chlieb z ruky.

To Rorana pobavilo ešte viac. Keď sa Eragon hladne zahryzol do chleba, poznamenal: „Nechápem, ako môžeš žiť len o chlebe, ovocí a zelenine. Chlap musí jesť mäso, ak si chce udržať silu. Nechýba ti?“

„Viac, než si myslíš.“

„Tak prečo sa takto trápiš? Každý tvor na tomto svete musí v snahe o prežitie jesť iné živé bytosti – hoci aj len rastliny. Tak sme stvorení. Prečo sa snažíš vzdorovať prirodzenému poriadku vecí?“

Presne to isté som mu hovorila v Ellesmére, pritakala Zafira, lenže on ma nepočúval.

Eragon pokrčil plecami: „Už sme to preberali, rob si, čo chceš. Nikomu nebudem dohovárať, ako má žiť, ale nemôžem s čistým svedomím jesť zviera, ktorého myšlienky a pocity som poznal.“

Konček Zafirinho chvosta sa skrútil a jeho šupiny zazvonili o zvetraný výbežok skaly, ktorý vystupoval zo zeme. *Ach, je to beznádejný prípad.* Natiahla krk a zobrala zverinu Roranovi z ruky. Drevo zapraskalo medzi jej vrúbkovanými zubami, a potom spolu s mäsom zmizlo v hĺbinách jej úst. *Hm, netáral si, uznanlivo povedala Roranovi. Také lahodné a šťavnaté mäsko: mäkké, slané a rozkošne chutné, až som vo vytržení. Mal by si mi variť častejšie, Roran Kladiivo. Nabudúce by si však mal pripraviť niekoľko jeleňov naraz, inak sa poriadne nenajem.*

Roran zaváhal, akoby nevedel rozoznať, či svoju požiadavku myslela vážne, a ak áno, ako by sa mohol zdvorilo vyvliecť z takej nečakanej a trochu ťažkej povinnosti. Vrhol úpenlivý pohľad na Eragona, ktorý sa na jeho nezávideniahodnou situáciou vyprskol do smiechu.

O chvíľu sa rozliehal po rokline aj Zafirin hurónsky smiech. Vo svetle červených uhlíkov sa jej zuby červeno zaleskli.

Šťe aj hodinu po tom, čo šli spať, ležal Eragon vedľa Zafiry, zababušený pred nočným chladom v niekoľkých vrstvách prikrývok, a rozmýšľal. Všade bolo ticho a pokoj. Zdalo sa mu, akoby nejaký mág začaroval čas, akoby celý svet spútal večný spánok, takže všetko zostane navždy zmrznuté a nemenné pod ostrážitým pohľadom žiarivých hviezd.

Bez náznaku pohybu Eragon v duchu zašepkal: *Zafira?*

Áno, maličký?

Čo ak mám pravdu a on je v Helgrinde? Nevieť, čo by som mal potom urobiť... Povedz mi, čo by som mal robiť.

To nemôžem, maličký, musíš sa rozhodnúť sám. Zvyky ľudí sa nezhodujú so zvyklosťami drakov. Ja by som mu odtrhla hlavu a pochutila si na jeho tele, ale podľa teba by to asi nebolo správne.

Budeš stáť pri mne, nech sa rozhodnem akokoľvek?

Vždy, maličký. No teraz odpočívaj, všetko bude dobré.

Eragon s úľavou pozrel do prázdnoty medzi hviezdami, začal pokojnejšie dýchať a pomaly sa prepadal do tranzu, ktorý mu nahrádzal spánok. Stále vnímal svoje okolie, ale na pozadí bielych súhvezdí začali vystupovať postavy jeho bdelych snov a hrať zmätené, záhadné hry, ako už býva ich zvykom.

ÚTOK NA HELGRIND

A si štvrt hodiny pred úsvitom sa Eragon prevalil na chrbát. Dvakrát luskol prstami, aby prebudil Rorana. Potom zhrabol svoje prikrývky a zviazal ich do pevného batoha.

Roran vstal a urobil to isté so svojimi dekami.

Pozreli sa na seba a zachveli sa od vzrušenia.

„Ak zomriem,“ povedal Roran, „dozrieš na Katrinu?“

„Dozriem.“

„Povedz jej, že som šiel do boja s láskou v srdci a jej menom na pe-
ách.“

„Poviem jej to.“

Eragon zamrmlal rýchlu vetu v starodávnom jazyku. Jeho úbytok síl
ol takmer nepostrehnuteľný. „Tak. Toto prečistí vzduch okolo nás
ochráni nás pred ochromujúcimi účinkami dychu ra'zakov.“

Potom Eragon vytiahol z brašny vrecovinu, do ktorej si schoval drô-
enú košeľu. Kedysi žiarivý pancier pokrýval povlak krvi, potu a špiny
bitky na Horiacich pláňach a na krúžkoch sa začali objavovať škvrnky
rdze. Brnenie však zostalo bez trhlín, lebo všetky opravil, skôr než sa
rydali do Kráľovstva.

Eragon si obliekol košeľu s koženým chrbtom. Do nosa mu udrel zá-
ach smrti a zúfalstva. Potom si na predlaktia nasadil zdobené chrániče
na nohy holenné brnenie. Na hlavu si natiahol vypchatú čiapku, drô-
enú kapucňu a oceľovú helmu. Svoju helmu, ktorú nosil vo Farthen
Dûre a do ktorej mu trpaslíci vyryli znak Dûrgrimst Ingeitum, stratil
polu so svojím štítom pri vzdušnom súboji medzi Zafrou a Tříňom. Na
uky si dal drôtené rukavice. Roran sa vyzbrojil podobne ako on, ale do-

plnil svoje brnenie o drevený štít. Okraj štítu chránil pás mäkkého železa, aby lepšie zachytil a udržal meč nepriateľa. Eragonovo ľavé plece nezaťažoval nijaký štít, hlohovú palicu potreboval držať oboma rukami.

Eragon si cez chrbát prehodil tulec od kráľovnej Islanzadí. Tulec okrem dvadsiatich ťažkých dubových šípov so sivými husími perami obsahoval luk so strieborným kovaním, ktorý preňho kráľovná dala vyrobiť z tisu. Luk mal napnutú tetivu a bol vždy pripravený.

Zafira netrpezlivo prešľapovala na mieste: *Podme už!*

Len čo zvesili brašny a zásoby z vetvy borievky, vyšplhali sa Zafire na chrbát. Neplytvali časom na osedlanie. Postroj mala na sebe už od včerajšieho večera. Tvarovaná koža pod Eragonom bola teplá, takmer horúca. Zovrel krčný osteň pred sebou, aby počas nečakaných zmien smeru udržal rovnováhu. Roran sa jednou pažou držal okolo jeho pása a v druhej zvieral kladivo.

Zafira sa prikrčila, pod jej hmotnosťou zapraskal kus bridlice a jediným závrtným skokom sa vyšvihla na okraj rokliny. Chvíľu balansovala a potom rozťahla obrovské krídla. Zdvihla sa k nebu a tenké membrány krídel zasvišťali vo vzduchu. Vo zdvihnutej polohe vyzerali ako dve priesvitné modré plachty.

„Nie tak silno,“ zavrčal Eragon.

„Prepáč,“ povedal Roran a uvoľnil svoje objatie.

Zafira znovu vyskočila, takže už nemohli hovoriť. S mocným *huš* mávla krídlami a vyniesla ich ešte vyššie. S každým ďalším mávnutím stúpali bližšie k plochým, úzkym mrakom. Keď Zafira zamierila k Helgrindu, Eragon letmo pozrel doľava. Niekoľko míľ odtiaľ videl široký pás jazera Leona. Z vody stúpala sivá a prízračná hmla – v rannom svetle akoby na hladine horel oheň. Eragona mrzelo, že ani svojím ostrým zrakom nerozoznal vzdialenejší breh, a už vôbec nie južné výbežky Dračích hôr za sebou. Už uplynulo toľko času od chvíle, čo naposledy videl horské úbočia svojho detstva.

Na severe stála Dras-Leona, obrovská nesúrodá masa, ktorej hranatá silueta vystupovala na pozadí hmlistej steny prichádzajúcej od západu. Jediná budova, ktorú Eragon dokázal rozoznať, bola katedrála, kde ho napadli ra'zakovia. Špička jej veže sa týčila nad zvyškom mesta ako ostnatý hrot kopije.

A Eragon vedel, že niekde v krajine pod nimi ležia zvyšky tábora, kde ra'zakovia smrteľne zranili Broma. Opäť sa ho zmocnil hnev a zármutok nad udalosťami vtedajšieho dňa – a aj nad smrťou Gera a zničením ich farmy – a dodal mu odvalu, nie, vlastne *túžbu* postaviť sa ra'zakom v boji.

Eragon, ozvala sa Zafira, *dnes nemusím strážiť našu myseľ a tajiť naše vyšlienky pred ostatnými, pravda?*

Nie, kým sa neobjaví ďalší čarodejník.

Keď sa nad obzor vyšplhal okraj slnečného kotúča, rozžiaril sa pred nimi vejár zlatého svetla. Dosiaľ sivý svet prebudila k životu plná škála farieb: hmla žiarila nabielo, voda zmodrela, blatom natretý múr obklopujúci centrum Dras-Leony odkryl svoje zájdené žlté plochy, stromy sa zahľadli do všetkých odtieňov zelenej a pôda sa sfarbila dočervena a dooranžova. Helgrind však zostával ako vždy – čierny.

Keď sa približovali, hora z kameňa sa rýchlo zväčšovala. Dokonca aj vrchu vyzerala desivo. Zafira sa prudko zniesla k úpätiu Helgrindu, pričom sa tak naklonila doľava, že Eragon s Roranom by boli spadli, keby nemali nohy pripútané k sedlu. Potom sa rútila okolo sutinového svahu nad oltárom, kde vykonávali svoje obrady kňazi Helgrindu. Do okraja Eragonovej helmy sa oprel vietor a vydal čudný ohlušujúci nárek.

„Takže čo?“ vykrikol Roran. Nevidel pred seba.

„Otroci sú preč.“

Keď sa Zafira strmhlav stočila opäť hore a špirálovito stúpala okolo Helgrindu, aby našla vstup do úkrytu ra'zakov, Eragon pocítil, ako ho do sedla pritisla obrovská sila. *Nevidím tu dieru ani pre púštnu myš*, vyhlásila. Spomalila. Zastala vo vzduchu pred hrebeňom, ktorý spájal dva najvyššie vrcholy. Členitý povrch skaly zosilňoval dunenie sprevádzajúce každé mávnutie jej krídel, až znelo hlasno ako hrmenie. Eragonovi začali z prudkých poryvov vzduchu slziť oči.

Zadnú stenu skál a stĺpov zdobila sieť bielych žiliek, akoby sa v prasklinách masívu nazbierala inovať. Nič iné nenarušovalo pochmúrny nádech atramentovočiernych hradiel Helgrindu ošľahaných vetrom. Na kamennom svahu nerástli nijaké stromy ani kry, tráva alebo lišajníky, na rozbitých rímsach nehniedzili nijaké orly. Verný svojmu menu vyzeral Helgrind ako miesto temnoty a smrti. Stál zahalený v ostrých zubatých ráhyboch svojich zrázov a rozsadlín ako vyziabnutý duch, ktorý mal suovať zem.

Eragon zapátral vo svojej mysli a presvedčil sa tak o prítomnosti dvoch väzňov v Helgrinde, ktorých objavil ešte v predošlý deň. Necítil však otrokov a znepokojilo ho, že stále nedokázal zamerať ani ra'zakov, ani lethrblakov. *Keď sa nezdržiavajú tu, tak kde?* uvažoval. Znovu pátral a všimol si niečo, čo mu predtým uniklo: jediný kvet, horec, kvitnúci ani nie päťdesiat stôp pred nimi, kde by mala byť pevná skala. *Odkiaľ berie dostatok svetla na život?*

Zafira na jeho otázku neodpovedala. Usadila sa na polorozpadnutý výbežok niekoľko stôp napravo. Na okamih pritom stratila rovnováhu, tak opäť roztiahla krídla. Neotrela sa však o Helgrind, špička jej pravého krídla sa ponorila do skaly a potom zase vykĺzla.

Zafira, videla si to?

Áno.

Zafira sa predklonila a priložila špičku ňufáka tesne k strmej skale. Zastavila sa na vzdialenosť palca či dvoch pred ňou – akoby čakala, či nesklapne nejaká pasca – a potom pokračovala ďalej. Šupinu po šupine Zafirina hlava vstupovala do Helgrindu, kým Eragon videl len jej krk, trup a krídla.

Je to ilúzia! zvolala Zafira.

Pohla mocnými svalmi, zliezla z výbežka a zvyšok tela vtiahla za hlavou. Eragon sa musel veľmi ovládať, aby si nezakryl tvár v zúfalej snahe chrániť sa pred rýchlo sa približujúcou skalnou stenou.

O chvíľu sa ocitol v širokej klenutej jaskyni zahriatej hrejivou žiarou ranného slnka. Zafirine šupiny odrážali svetlo a na okolité kamenné steny vrhali tisíce mihotavých modrých bodiek. Eragon sa otočil. Nevidel za nimi nijaký múr, iba ústie jaskyne a panoramatický výhľad na krajinu za nimi.

Uškrnul sa. Nikdy mu nenapadlo, že Galbatorix by mohol skryť diery ra'zakov pomocou kúzla. *Hlupák! Nabudúce musíš viac uvažovať*, pomyslel si. Podceňovanie kráľa bola tá najpravdepodobnejšia cesta do záhuby.

Roran zakliat a povedal: „Varuj ma, kým zase urobíš niečo podobné.“

Eragon sa predklonil, aby si odopol nohy zo sedla. Očami stále blúdil po okolí v strehu pred číhajúcim nebezpečenstvom.

Otvor do jaskyne bol nepravidelný – vysoký asi päťdesiat a široký šesťdesiat stôp. Za ním sa objavila približne dvojnásobne veľká sieň, ktorá sa končila na dostrel luku hromadou hrubých kamenných dosák

alabala opretých jedna o druhú podrozmanitými uhlami. Škrabance, ktoré hyzdili podlahu, dokazovali, že odtiaľ mnohokrát vzlietali lethrblakovia, pristávali tam alebo sa po nej prechádzali. Do jaskyne viedlo päť nízkych chodieb, pripomínajúcich záhadné kľúčové dierky, a ďalej spojovací tunel, dosť veľký na to, aby ním Zafira prešla. Eragon starostlivo preskúmal chodby, ale bola v nich tma ako vo vreci. Zdali sa prázdne, čo si overil rýchlymi výpadmi svojej mysle. Zvnútra Helgrindu sa ozývalo nekonečné kvapkanie vody a zvláštny prerývaný šelest, čo nanačoval náhlivo sa pohybujúce neznáme bytosti v tme. Okrem šuchotu a v prázdnej miestnosti ozýval Zafirin pravidelný dych.

Najvýraznejšou črtou jaskyne však bola zmes pachov. Prevládala v nej vôňa chladného kameňa, ale pod ňou Eragon rozoznal závaný vlhlosti a plesne a niečo ešte omnoho horšie: odporne sladkastý zápach rozkladajúceho sa mäsa.

Eragon si rozopol posledný pár remienkov, preložil si pravú nohu cez Zafirin chrbát, takže sedel v sedle bokom a pripravoval sa na zoskok. Eragon sa chystal spraviť to isté z druhej strany. Kým sa Eragon ešte držal, v šeleste dráždiacom jeho sluch začul sériu úderov – akoby súčasne dopadlo o skalú mnoho kladív. O sekundu sa zvuk zopakoval.

Spolu so Zafirou sa pozrel tým smerom, odkiaľ prichádzal hluk.

Zo spojovacieho tunela sa vyrútila obrovská neľudská bytosť. Oči mala čierne, vypuklé a bez belma. Zobák dlhý sedem stôp, netopierie krídla. Trup, pod ktorým sa vlnili svaly, bol holý, bez chlпов. Pazúry ako ocelezné bodáky.

Zafira sa zatackala, keď sa pokúsila lethrblakovi vyhnúť, ale márne. Netvor narazil do jej pravého boku silou skazonosnej lavíny.

Čo presne sa stalo ďalej, nevedel, lebo náraz ho vymrštil do vzduchu a v tom zmatku ani nestačil dokončiť myšlienku. Jeho slepý let sa skončil rovnako nečakane, ako sa začal. Chrbtom narazil do niečoho tvrdého a rovného, zosunul sa na podlahu a opäť si buchol hlavu.

Posledný náraz Eragonovi vyrazil dych. Ohromene ležal schúlený na zemi. Lapal po dychu a snažil sa znovu získať kontrolu nad svojimi nekontrolovateľnými udmi.

Eragon! vykričala Zafira.

Obavy v jej hlase Eragon vyburcovali a postavili na nohy. Keď sa mu oprel rukami a nôh vrátil život, natiahol sa a schytil svoju palicu, ktorá spadla

vedľa neho. Vrazil bodák do neďalekej praskliny a pomocou palice sa postavil na nohy. Zapotácal sa. Pred očami mu tancovali hviezdičky.

Okolo panoval taký zmätok, že nevedel, kam sa má skôr pozrieť.

Zafira s lethrblakom sa gúľali po jaskyni, kopali, driapali a hrýzli do seba takou veľkou silou, že by rozdrvili aj skalú pod sebou. Ich súboj musel sprevádzať nepredstaviteľný hluk, ale Eragon nič nepočul. Napriek tomu pod chodidlami cítil záchvevy, ako sa obrovské tvory hádzali zbožka nabok, až hrozilo, že rozmliaždia každého, kto sa k nim priblíži.

Zo Zafiríných čeľustí vyrazil prúd modrého ohňa a zasiahol ľavú stranu netvorovej hlavy žiarou roztavujúcou oceľ. Plamene sa akoby stočili okolo lethrblaku a vôbec mu neublížili. Netvor sa nedal zastrašiť. Buchol Zafiru do krku a prinútil ju zmeniť útok na obranu.

Rýchlosťou šíпов vyrazil zo spojovacieho tunela druhý lethrblak. Vrhol sa Zafire na slabiny, a keď otvoril úzky zobák, vydal strašný, zničujúci vreskot, z ktorého sa Eragonovi zježili chlpy a útroby mu zovrela hrôza. Zavrčal od bolesti, lebo *toto* počul. Zápch teraz pripomínal hory pokazeného mäsa hodeného do suda so splaškami a ešte pekne v lete aspoň týždeň odležaného.

Eragon stisol pery, lebo sa mu zodvihol žalúdok, a svoju pozornosť presunul inde.

Pár krokov od neho ležal Roran, opretý o stenu jaskyne, kde pristál. Práve keď sa naňho Eragon pozrel, jeho bratanec zodvihol rameno, vytiahol sa na všetky štyri končatiny a potom vstal. Oči sa mu skleneno leskli a tackal sa ako opitý.

Neďaleko za Roranom sa z chodby vynorili ra'zakovia. V znetvorených rukách držali dlhé svetlé meče starodávneho vzhľadu. Na rozdiel od svojich rodičov boli ra'zakovia približne rovnako veľkí ako ľudia. Od hlavy po päty ich chránil pancier, hoci z neho bolo vidieť len málo, lebo aj v Helgrinde nosili svoje čierne rúcha a plášte.

Blížili sa s prekvapivou pružnosťou, pohybovali sa prudko a trhavo ako hmyz. A predsa Eragon ani ich, ani lethrblakov nevycítil. *Môžu byť tiež ilúziou?* uvažoval. *Nie, to je nezmysel, mäso, po ktorom sa Zafira driapala, bolo dostatočne reálne.* Napadlo mu ďalšie vysvetlenie: zrejme *nemožno* odhaliť ich prítomnosť. Možno sa ra'zakovia dokážu skrývať pred vedomím ľudí, svojich obetí, rovnako ako sa pavúky skrývajú pred muškami. Ak to tak bolo, potom Eragon konečne chápal, prečo ra'zakovia

ak úspešne prenasledujú čarodejníkov a Jazdcov v službách Galbatorixa, hoci nevedia čarovať. *Dočerta!* Eragon by si uľavil írečitejšími námlavkami, ale teraz bol čas konať, nie preklínať ich smolu. Brom tvrdil, že ra'zakovia preňho za denného svetla nepredstavujú nijakých súperov. Možno to bola pravda len vďaka tomu, že Brom celé desaťročia vyvíjal proti nim kúzla. Eragon vedel, že ak ra'zakov nejako neprekvapia, nezískajú výhodu, budú sa so Zafirou a Roranom tešiť, ak vyviaznu živí, niečo ešte pomýšľať na záchranu Katriny.

Eragon zdvihol pravú ruku nad hlavu a vykrikol: „Brisingr!“ a hodil proti ra'zakom ohnivú guľu. Netvory odskočili a guľa sa rozprskla o kamennú podlahu, kde chvíľu blikala a potom zhasla a úplne zmizla. To kúzlo bolo bláznivé a detinské a nemohlo spôsobiť nijakú vážnejšiu škodu, ak Galbatorix chránil ra'zakov rovnako ako lethrblakov. Napriek tomu Eragon tento útok nesmierne uspokojil. Aj ra'zakov to rozptýlilo aspoň na tak dlho, aby prebehol k Roranovi a chrbtom sa pritisol o jeho chrbát.

„Zadrž ich na chvíľku,“ vykrikol a dúfal, že Roran ho počuje. Či už ho počul, alebo nie, pochopil, čo od neho Eragon chce. Kryl sa štítom a zdvihol kladivo, prichystaný bojovať.

Množstvo sily v úderoch lethrblakov už spotrebovalo ochranu proti tesnému nebezpečenstvu, ktorým Eragon očaroval Zafirou. Bez nich jej lethrblakovia spôsobili niekoľko radov dlhých, ale plytkých škrabancov na stehnách a podarilo sa im trikrát ju pichnúť zobákom. Rany boli hlboké, ale hlboké a spôsobovali jej nesmiernu bolesť.

Zafira vypárala jednému lethrblakovi rebrá a odhryzla mu posledné tri stopy chvosta. Eragon žasol, keď si uvedomil, že krv netvora je modrozelená, akoby s medenou patinou.

Vtom sa obaja lethrblakovia odtrhli od Zafiry, krúžili okolo nej a obas na ňu zaútočili, aby si ju udržiavali od tela. Vyčkávali, kým sa neuvia alebo kým budú mať príležitosť zabiť ju zobákom.

Zafira bola vďaka svojim šupinám a zubom lepšie usposobená na otvorený boj ako lethrblakovia – boli tvrdšie a pevnejšie než sivá koža netvorov. V tesnom súboji predstavovali zuby omnoho väčšie nebezpečenstvo než ich zobáky, ale napriek tomu mala problémy odrážať oboch netvorov, zvlášť keď jej strop bránil skákať a lietať okolo alebo inak prechádzať nepriateľa. Eragon sa bál, že aj keby zvíťazila, lethrblakovia ju mrzačia, skôr než ich stačí zabiť.

Rýchlo sa nadýchol a vypustil kúzlo, ktoré obsahovalo každú z dvadsiatich techník zabíjania, čo ho naučil Oromis. Starostlivo formuloval zaklínadlo ako sled jednotlivých krokov. Musel dbať na to, aby mohol pretrhnúť prúd kúzla, keby mu ho Galbatorixove ochrany zhatili. Inak by kúzlo spotrebovalo všetku jeho silu, až by zomrel.

Dobre, že urobil preventívne opatrenia. Len čo vyslovil zaklínadlo, hneď zistil, že kúzlo na lethrblakov neúčinkuje, a prestal. Nečakal, že uspeje s tradičnými formulkami na usmrtenie, ale musel to vyskúšať, hoci bolo málo pravdepodobné, že by si Galbatorix počínal nepozorne, keď pripravoval kúzla pre lethrblakov a ich potomkov. Zrazu mu za chrbtom Roran vykrikol: „Jaj!“ a o sekundu sa už o jeho štít obtrel meč, zadunelo krúžkové brnenie a zazvonil úder druhého meča, ktorý sa odrazil od Roranovej helmy.

Eragon si uvedomil, že sluch sa mu zlepšuje.

Ra'zakovia znovu a znovu útočili, ale ich zbrane sa vždy odrazili od Roranovho brnenia alebo o vlások minuli jeho tvár či telo, hoci svojimi mečmi mávali veľmi rýchlo. Roran bol priveľmi pomalý, aby im rany odplácal, ale na druhej strane ho ra'zakovia nedokázali zničiť. Zlostne syčali a chrľili nekonečný prúd urážok, ktoré boli o to odpornejšie, že netvory svojimi tvrdými naprázdno zacvaknutými čeľuštami komolili slová.

Eragon sa usmial. Ulita z kúzel, ktorými Rorana opriadol, fungovala. Dúfal, že neviditeľná sieť energie vydrží, kým nenájde spôsob, ako lethrblakov zastaviť.

Vtom dvaja lethrblakovia jednohlasne zakričali a všetko naokolo sa zatriaslo a potemnelo. Eragona na okamih opustilo odhodlanie a nedokázal sa ani pohnúť, potom sa však spamätal a otriasol sa ako pes bojujúci proti krutosti. Ten zvuk mu pripomínal bolestné vrieskanie dvoch detí.

Potom začal čo najrýchlejšie, ale starostlivo odriekavať zaklínadlo v starodávnom jazyku. Každá z viet, ktoré vyslovil, obsahovala možnosť okamžite zabiť a každá smrť bola niečím jedinečná. Kým recitoval svoj narýchlo pripravený monológ, Zafira dostala ďalší úder do ľavého boku. Sama však útočníkovi zranila krídlo, keď mu tenkú lietaciu membránu rozsekla pazúrmí na pružky. Na Eragonove kríže sa z Roranovho chrbta prenášalo mnoho ťažkých úderov, ako ra'zakovia bleskurýchlo a zúriivo

ekali a bodali. Väčší z dvoch ra'zakov sa pomaly zakrádal okolo Rorana, aby zaútočil priamo na Eragona.

A potom, uprostred nárazov ocele o oceľ, ocele o drevo a pazúrov o skalu, ozvalo sa zaškrípanie meča, ktorý preklzol brnením, nasledované vlhkým chrupnutím. Roran vykrikol a Eragon pocítil, ako sa mu cez pravé lýtko rozstrekla krv.

Kútikom oka sledoval, ako k nemu priskočila hrbatá postava a chystala sa ho prepichnúť. Svet sa zmrštil okolo toho maličkého úzkeho bodu, špička sa trblietala ako úlomok krištáľu, každý škrabanec sa v jasnom svetle blýskal ako ortuť.

Musel použiť ešte jedno kúzlo, kým sa pokúsil zabrániť ra'zakovi, aby mu zasunul meč medzi pečeň a obličky. V zúfalstve sa nesnažil lethrblaku zraniť priamo a namiesto toho vykrikol: „Garjzla, letta!“

Zaklínadlo vyslovené v tejto rýchlosti poskladal len nahrubo a pri tom ešte aj zle sformuloval – ale fungovalo. Cibulovité oči lethrblaku roztrhnutým krídlom sa premenili na súbor polguľovitých zrkadielok. Eragonovo kúzlo od nich odrážalo svetlo, ktoré by inak prešlo do zorníc lethrblaku. Oslepený netvor sa zatackal a začal mlátiť okolo seba márnej snahe zasiahnuť Zafiru.

Eragon otočil hlohovú palicu v ruke a v poslednej chvíli odrazil ra'zakov meč, čo mal už takmer medzi rebrami. Ra'zak pristál pred ním a natiahol krk. Eragon cúvol. Až vtedy si všimol, že z jeho kapucne sa vynoril krátky tučný zobák a cvakol mu len kúsok od pravého oka. Tu si Eragon uvedomil, že ra'zakov ostnatý červený jazyk sa krúti ako bezhlavý had.

Eragon si posunul ruky do stredu palice, zasiahol ra'zaka cez prepadaný hrudník a odstrčil ho niekoľko metrov od seba. Ra'zak padol na ruky a kolená. Eragon sa otočil k Roranovi, ktorému cez ľavý bok preakovala krv, a odrazil meč druhého ra'zaka. Použil leš: udrel do ra'zakovho ostria, a keď sa ra'zak zahnal smerom k jeho krku, nasmeroval druhý koniec palice na jeho telo a bodnutie odklonil. Potom vyletel pred a udrel ra'zaka dreveným koncom palice do brucha.

Keby mal Eragon pri sebe svoj Zar'rok, okamžite by ra'zaka zabil, ale akto v ňom len niečo zapraskalo a netvor sa najmenej desať metrov gúľal. Ra'zak sa znovu postavil a na hrboľatej skale zanechal stopy modrej krvi.

Potrebujem meč, pomyslel si Eragon.

Neochvejne sa postavil čelom k oboj ra'zakom, čo k nemu mierili. Nemal inú možnosť, len zostať stáť na mieste a brániť sa pred ich spojenými útokmi, lebo on bol to jediné, čo stálo medzi tými vranami so zahnutými pazúrami a Roranom. Chystal si to isté zaklínadlo, ktoré sa osvedčilo proti lethrblakovi, ale kým vyslovil prvú slabiku, jeden ra'zak švihol mečom do výšky a druhý zase dole.

Meče sa s tupým *bong* odrazili od jeho palice. Nepoškriabali ani inak nezničili začarované drevo. Vľavo, vpravo, hore a dole. Eragon nerozmýšľal, keď odrážal príval úderov ra'zakov, striedal výpady a obranu. Palica sa v boji proti viacerým protivníkom osvedčila, lebo mohol útočiť a brániť sa oboma koncami a často súčasne. Teraz to veľmi dobre využil. Ťažko, rýchlo a krátko dýchal. Z čela mu kvapkal pot, ktorý mu stekal do kútikov očí a rozmazával mu zrak. Potil sa aj na chrbte a vnútornej strane paží. Srdce mu šlo vyskočiť z hrude.

Nikdy sa necítil taký živý ako pri boji.

Eragonova vlastná ochrana nestačila. Keďže väčšinu energie venoval Zafire a Roranovi, jeho vlastné kúzelné mechanizmy čoskoro zlyhali a menší ra'zak mu zranil ľavé koleno. Zranenie mu neohrozovalo život, ale napriek tomu bolo vážne, lebo na jednej nohe neudržiaval celú svoju hmotnosť.

Eragon pevne zovrel v ruke palicu, napravil si ju a zhora udrel jedného ra'zaka do hlavy. Ra'zak sa síce zvalil na zem, ale Eragon nevedel, či zomrel, alebo len upadol do bezvedomia. Priblížil sa k druhému ra'zakovi, dobdal mu pleciami aj ramenami a nečakaným obratom mu vyrazil meč z ruky.

Kým Eragon ra'zaka úplne dorazil, oslepený lethrblaka s potrhaným krídlom preletel pozdĺž jaskyne a narazil do múru takou silou, až sa zo stropu uvoľnila spŕška kamenných vločiek. Na ten hluk sa aj Eragon, aj Roran, aj ra'zakovia inštinktívne otočili.

Za zmrzačeným lethrblakom priskákala Zafira, kopl ho a zahryzla sa mu do šlachovitého krku. Lethrblaka sa metal a chcel sa silou vôle vymaniť, ale dračica len tak pohodila zboka nabok hlavou a zlomila mu väzy. Od radosti naplnila jaskyňu divokým, víťazoslávnym revom.

Posledný lethrblaka ani na okamih nezaváhal. Vrhol sa na Zafiru, zaboril pazúry pod okraje jej šupín a stiahol ju do neriadeného pádu. Bojovali a spolu sa pritom gúľali k ústiu jaskyne. Chvíľu sa tackali a potom zmizli z dohľadu. Bola to bystrá taktika, lebo lethrblaka sa tak dostal

Eragonovho dosahu a Jazdec mohol proti tomu, čo nevidel a necítil, asiahnuť kúzlom len ťažko.

Zafira! vykrikol Eragon.

Staraj sa o seba, s týmto si hravo poradím.

Keď sa Eragon otočil, zbadal dvoch ra'zakov miznúť v hĺbinách najbližšej chodby – menší podopieral toho väčšieho. Eragon zavrel oči, zameral duše väzňov v Helgrinde a zamrmľal vetu v starodávnom jazyku. Potom Roranovi povedal: „Zavrel som Katrininu celu, aby ju ra'zakovia nemohli použiť ako rukojemníčku. Dvere môžeš otvoriť len ty alebo ja.“

„Dobre,“ utrúsil Roran cez zaťaté zuby. „Nemôžeš niečo urobiť s týmto?“ pohodil bradou k miestu, na ktoré si pritískal pravú ruku. Krv mu vytekala pomedzi prsty. Eragon preskúmal ranu. Len čo sa jej dotkol, Roran sa mykol.

„Mal si šťastie,“ skonštatoval Eragon. „Meč zasiahol rebro.“ Jednu ruku si položil na zranenie a druhú na dvanásť diamantov ukrytých v páse Belota Múdrego, čo mal obviazaný okolo bedier, a vytiahol silu nazhromaždenú v drahokamoch. „Waíse heill!“ Roranov bok sa zavlňil a kúzlo rúcelilo kožu a znovu spojilo sval.

Potom si Eragon vyliečil reznú ranu na svojom ľavom kolene.

Keď skončil, narovnal sa a pozrel smerom, kam zmizla Zafira. Prenadela lethrblaku k jazeru Leona a ich spojenie sa strácalo. Eragon jej chcel pomôcť, ale vedel, že zatiaľ sa o seba bude musieť postarať sama.

„Ponáhľaj sa,“ zvolal Roran. „Utekajú!“

„Máš pravdu.“

Eragon zdvihol svoju palicu, podišiel k neosvetlenej chodbe a behal pohľadom z jedného kamenného výčnelka k druhému v očakávaní, že niektorého vyskočia ra'zakovia. Pohyboval sa pomaly, aby sa jeho kroky neozývali po kľukatej chodbe. Keď sa náhodou dotkol skaly, aby ne-tratil rovnováhu, zistil, že ju pokrýva sliz.

Po mnohých metroch zákrut hlavná jaskyňa zmizla a nastala taká hlboká tma, že ani Eragon nič nevidel.

„Ty si na tom možno inak, ale ja neviem bojovať v tme,“ zašepkal Roran.

„Ak vyčarím svetlo, ra'zakovia sa k nám nepriblížia – nie teraz, keď poznám kúzlo, ktoré proti nim funguje. Kým neodídem, jednoducho nevyšľú. Musíme ich však zabiť, pokiaľ máme šancu.“

„Čo mám robiť? Skôr narazím do múru a zlomím si nos, ako nájdem tie dva netvory... mohli by sa k nám nenápadne zakradnúť a bodnúť nás do chrbta.“

„Psst... drž sa môjho opaska a buď pripravený skrčiť sa.“

Eragon síce nič nevidel, ale stále počul, cítil a hmatal. Tieto schopnosti mal také citlivé, že presne vedel, či sa niečo nachádza nablízku. Najnebezpečnejšie by bolo, keby ra'zakovia zaútočili z diaľky, trebárs šípom, ale veril, že má dosť pohotovú reakciu, aby Rorana aj seba zachránil pred blížiacou sa strelou.

Eragona na tvári poštekľil prúd vzduchu. Zrazu však ustal a zmenil smer. Tlak zvonku pribúdala a slabol. Cyklus sa v kolísavých intervaloch opakoval a vytváral neviditeľné víry, ktoré sa oňho obtierali ako prúdy rozvírenej vody.

Ich prerývaný dych prehlušoval čudnú zmes zvukov, ktoré sa šírili chodbou. Medzi nádychmi a výdychmi Eragon začul *cing, cing, klap* padajúceho kamenia niekde v spleti rozvetvených chodieb a pravidelné *dong... dong... dong* kvapiek zrazenej pary bubnujúcich na hladinu podzemnej kaluže. Počul aj, ako podrážkami topánok drví štrk. Niekde ďaleko pred nimi sa ozvalo dlhé desivé zaúpenie.

Nezjavil sa však nijaký nový pach: vo vzduchu sa miešali pot, krv, vlhkosť a pleseň.

Eragon ich krôčik za krôčikom viedol ďalej dovnútra Helgrindu. Chodba sa smerom dolu zvažovala a často sa rozdeľovala alebo stáčala, takže Eragon by sa bol už dávno stratil, keby nevyužíval Katrininu myseľ ako orientačný bod. Miestami boli hrboľaté chodby nízke a stiesnené. Keď Eragon narazil hlavou do stropu, zmocnila sa ho klaustrofóbia.

Som späť, oznámila Zafira, práve keď Eragon vystúpil na kostrbatý schod vysekaný do skaly. Zastavil sa. Keď zistil, že unikla ďalším zraneniam, uľavilo sa mu.

A lethrblaka?

Pláva hore bruchom v jazere Leona, bojím sa však, že nejakí rybári náš súboj sponzorovali. Keď som ich naposledy videla, veslovali k Dras-Leone.

Nič sa nedá robiť. Porozhľadni sa v tom tuneli, z ktorého vyliezli lethrblakovia, a maj sa na pozore pred ra'zakmi. Možno sa pokúsia okolo nás preklznuť a utiecť z Helgrindu vchodom, ktorý sme použili.

Pravdepodobne mali útočisko niekde dole.

Zrejme, ale nemyslím, že tam pobežia.

Mali pocit, že už hodiny sú uväznení v temnote, hoci Eragon vedel, že to nemohlo trvať dlhšie ako desať-pätnásť minút. Keď zostúpili viac než sto stôp do Helgrindu, Eragon zastavil na rovnej kamennej chodbe. V duchu odovzdal svoje myšlienky Roranovi: *Katrinina cela je asi päťdesiat stôp pred nami, vpravo.*

Nemôžeme riskovať, že ju pustíme von skôr, než budú ra'zakovia mŕtvi alebo zmiznú preč. A čo ak sa nám neukážu, kým celu neotvoríme? Neviem, prečo ich necítim. Mohli by sa tu predo mnou skrývať do súdneho dňa. Takže počkajte, ako dlho budeme čakať. Alebo oslobodíme Katrinu, kým ešte máme šancu? Môžem ju opriať nejakými kúzľami, ktoré by ju mali ochrániť pred väčšinou útokov.

Roran sa na okamih odmlčal. *Oslobodíme ju hneď.*

Znova sa po hmate vydali nízkou chodbou s drsnou, neopracovanou podlahou. Eragon venoval väčšinu svojej pozornosti pevnej pôde pod nohami, aby udržal rovnováhu. Takmer mu uniklo zašušťanie látky kľúčovej sa po látke a potom tlmené *drnk*, ktoré vyšlo odkiaľsi z diaľky vpravo od nich.

Priskočil k múru a zatlačil Rorana za seba. Vtom mu niečo preletelo okolo pravého líca a vrylo mu to drážku do mäsa. Tenký škrabanec štiepal, akoby ho mal spálený.

„Kveykva!“ vykrikol Eragon.

Na chodbe sa rozžiarilo červené svetlo, jasné ako poludňajšie slnko. Nemalo nijaký zdroj, a tak osvetľovalo všetky povrchy rovnomerne bez tieňov a dodávalo veciam nezvyčajne plochý vzhľad. Náhla žiara Eragona oslnila, ale omnoho viac zasiahla osamelého ra'zaka pred ním. Netvor pustil luk, zakryl si tvár kapucňou a prenikavo vykrikol. Podobný vreskot Eragonovi napovedal, že druhý ra'zak je za nimi.

Roran!

Eragon sa otočil práve včas. Zbadal Rorana s vysoko zdvihnutým kladivom, ako sa vrhá na druhého ra'zaka. Zmätená príšera sa potkynala dozadu, ale bola príliš pomalá. Kladivo dopadlo. „Za môjho otca!“ vykrikol Roran. Udrel znovu. „Za náš domov!“ Ra'zak už bol mŕtvy, ale Roran znova zdvihol kladivo: „Za Carvahall!“ Jeho posledný úder roztrieštil ra'zakov pancier ako šupku suchej tekvice. V neľútostnej karmírovej žiare sa rastúca kaluž krvi zdala červená.

Eragon roztočil palicu, aby odrazil šíp alebo meč, ktorý každú chvíľu čakal zo strany posledného ra'zaka. Chodba pred nimi bola prázdna. Zakľal.

Prešiel ku skrútenej postave na podlahe, zahnal sa palicou a udrel do trupu mŕtveho ra'zaka.

„Na toto som čakal,“ vydýchol Eragon.

„Aj ja.“

Pozreli sa s Roranom na seba.

„Au!“ vykrikoval Eragon a chytil sa za líce, lebo bolesť zosilnela.

„Šumí to!“ zvolal Roran. „Rob niečo!“

Ra'zakovia museli hrot šípu namočiť do seitrového oleja, napadlo Eragonovi. Spomenul si na svoj výcvik, vyčistil si ranu a okolité tkanivo zariekadlom, a tak vyliečil ryhu na tvári. Niekoľkokrát otvoril a zavrel ústa, aby sa uistil, či mu svaly správne fungujú. S pochmúrnym úsmevom poznamenal: „Predstav si, ako by sme teraz vyzerali bez kúzel.“

„Bez kúzel by sme sa nemuseli báť Galbatorixa.“

Zabávať sa môžete neskôr, napomenula ich Zafira, len čo tí rybári dorazia do Dras-Leony, kráľ sa zrejme dozvie o našich činoch od jedného zo svojich čarodejníkov v meste a nechceme predsa, aby Galbatorix dozeral na Helgrind, keď sme ešte tu.

Áno, áno, súhlasil Eragon, uhasil všadeprítomnú červenú žiaru slovami „brisingr raudhr“ a vytvoril červené svetlo, rovnaké ako v predchádzajúcu noc, s tým rozdielom, že toto zostávalo ukotvené šesť palcov od stropu namiesto toho, aby ho nasledovalo, kamkoľvek pôjde.

Keď mal teraz príležitosť lepšie si pozrieť kamennú chodbu, zbadal, že do nej z oboch strán vedie asi dvadsať kovaných dverí. Ukázal a povedal: „Deviate vpravo, choď po ňu. Ja prezriem ostatné cely. Ra'zakovia v nich možno nechali niečo zaujímavé.“

Roran prikývol. Čupol si a prehľadal telo, ale nijaké kľúče nenašiel. Pokrčil plecami: „Tak to urobím hrubou silou.“ Rýchlo dobehol k správnym dverám, odhodil štít a začal kladivom pracovať na pántoch. Pri každej rane sa ozval hrozný praskot.

Eragon mu neponúkol pomoc, jeho bratanec by ju teraz aj tak neprijal a okrem toho tu bolo ešte niečo, čo Eragon musel urobiť. Podišiel k prvej cele, zašepkal tri slová, a keď sa zámka odomkla, odsunul dvere. V malej miestnosti ležala len čierna reťaz a hromada hnijúcich kostí.

Niž viac ako tieto smutné pozostatky ani nečakal. Už vedel, kde sa nachádza osoba, ktorú hľadá, ale ďalej hral divadielko, aby nevzbudil Ronanovo podozrenie.

Pod dotykom Eragonových prstov sa otvorilo a zavrelo ďalších dvoje dverí. Keď sa rozleteli dvere na štvrtej ceste, vpustili dnu pohyblivý jas čarovného svetla a odhalili muža, ktorého si Eragon neželal nájsť – Slouna.

NEZHODY

Mäsiar sedel schúlený pri stene s rukami nad hlavou spútanými v železných okovách. Potrhané šaty sťažka zakrývali bledé, vychudnuté telo; pod priesvitnou pokožkou mu ostro vystupovali kosti a modré žily. Na zápästiach s okovami mal boľavé pľuzgieri, z ktorých vytekal hnis a krv. Zvyšky vlasov mu zosiveli alebo zbledeli a viseli v splasnutých, mastných prameňoch cez zjazvenú tvár.

Vyburcovaný údermi Roranovho kladiva zdvihol hlavu k svetlu a rozochveným hlasom sa opýtal: „Je tam niekto? Je tam niekto?“ Vlasy mu sklzáli dozadu a odkryli očné jamky vpadnuté hlboko do lebky. Namiesto viečok mu cez prázdne očné jamky viseli len zvyšky otrhanej pokožky. Dookola mal samé pomliaždeniny a chrasty.

Eragon si uvedomil, že ra'zakovia zrejme Slounovi vyklali oči.

Nevedel sa rozhodnúť, čo má urobiť. Mäsiar povedal ra'zakom, že Eragon našiel Zafrino vajce. A navyše zavraždil strážneho Byrda a zradil Carvahall Kráľovstvu. Keby Slouna priviedol medzi ostatných dedinčanov, nepochybne by ho uznali za vinného a odsúdili na smrť obesením.

Aj podľa Eragona mal mäsiar za svoje zločiny zomrieť. O tom nepochyboval. Nerozhodný bol najmä preto, že Roran miluje Katrinu a Katrinu, nech už Sloun urobil čokoľvek, určite viaže nejaké puto k jej otcovi. Sledovať sudcu, ako verejne odsúdi Slounove skutky a potrestá ho obesením, by pre ňu ani pre Rorana vôbec nebolo ľahké. Také utrpenie by dokonca mohlo ovplyvniť ich zasnúbenie. Tak či onak, Eragon bol presvedčený, že keby sa vrátili so Slounom, viedlo by to k nezhodám medzi ním, Roranom, Katrinou a ostatnými dedinčanmi a mohlo by to vyvolať veľa zloby, ktorá by ich rozptyľovala v boji proti Kráľovstvu.

Najjednoduchšie by bolo, napadlo Eragonovi, zabiť ho a ostatným povedať, že som ho našiel v cele mŕtveho... Pery sa mu triasli a už-už mal na jazyku jedno zo smrtiacich slovíčok.

„Čo chcete?“ spýtal sa Sloun. Obrátil hlavu tak, aby lepšie počul. „Už som vám povedal všetko, čo viem!“

Eragon preklial sám seba za svoje váhanie. O Slounovej vine nebolo pochyb; bol to vrah a zradca. Ktorýkoľvek zákonodarca by ho odsúdil na trest smrti.

Navzdory týmto argumentom Eragon myslel na to, že sa pred ním hľadá muž, ktorého poznal celý život. Mäsiar bol možno opovrhnutiahodný človek, ale spájali sa s ním veľmi osobné Eragonove spomienky a zážitky, ktoré by trápili Eragonovo svedomie. Zabiť Slouna by bolo ako odvrátiť ruku proti Horstovi alebo Loringovi, alebo ktorémukoľvek zo starších mužov z Carvahallu.

Eragon bol však znova pripravený vysloviť osudné slová.

Potom sa mu v mysli vynoril obraz: otrokár Torkenbrand, ktorého s Murtaghom stretli pri úteku k Vardenom, kľučí na prašnej zemi a Murtagh k nemu prikróčí a zotne mu hlavu. Eragon si pamätal, ako proti Murtaghovi vykukku protestoval a ako ho to ešte niekoľko nasledujúcich dní trápilo.

Vari som sa tak zmenil, pýtal sa sám seba, že teraz môžem urobiť to isté? Ako povedal Roran, zabil som, ale len v zápale boja... nikdy nie takto.

Obzrel sa ponad svoje plece. Roran práve zdolal posledný zámok na Katrininej ceste. Pustil kladivo a chystal sa vyraziť dvere. Vtom si to však rozmyslel a pokúsil sa ich zvesiť.

Dvere sa o pár milimetrov vydvihli, a potom sa zasekli. Triasli sa mu v rukách. „Pod' mi s tým pomôcť!“ vykrikoval. „Nechcem, aby na ňu spadli.“

Eragon sa ešte raz pozrel na zúfaleho mäsiara. Nemohol váhať. Musel sa rozhodnúť. Tak alebo onak, musel sa rozhodnúť...

„Eragon!“

Neviem, čo je správne, uvedomil si Eragon. Vedel, že nie je správne zabiť Slouna, ale ani odovzdať ho Vardenom. Nevedel, čo je správnejšie, pretože by existovala nejaká tretia možnosť.

Eragon zdvihol ruku, akoby mäsiarovi žehnal, a zašepkal: „Slytha.“ Slounove okovy zarachotili a jeho bezvládne telo kleslo na zem. Upadol do hlbokého spánku. Len čo si bol Eragon istý, že kúzlo zabralo, zase zamkol dvere cely a obnovil okolo nich svoju ochranu.

„Čo máš za lubom Eragon? spýtala sa Zafira.

„Počkaj, keď budeme spolu. Potom ti to vysvetlím.“

„Čo mi vysvetlíš? Nemáš nijaký plán.“

„Daj mi čas a niečo vymyslím.“

„Čo tam bolo?“ spýtal sa Roran, keď Eragon pribehol.

„Sloun.“ Eragon lepšie prichytil dvere, ktoré viseli medzi nimi. „Je mŕtvy.“

Roran vyvalil oči. „Čože?“

„Asi mu zlomili väzy.“

Eragon sa bál, že mu Roran neuverí. Potom si jeho bratanec odfrkol a povedal: „Tak je to, myslím, najlepšie. Môžeme? Raz, dva, tri...“

Spolu vytiahli ťažké dvere z pántov a hodili ich obďaleč. Kamennou chodbou sa znovu a znovu rozliehali otrasy, s ktorými dopadli na zem. Roran vletel do cely, ktorú osvetľovala jediná vosková svieca. Eragon ho nasledoval.

Katrina sa krčila v kúte železného lôžka. „Nechajte ma, vy bezzubí bastardi! Nie...“ Zarazila sa a celkom onemela, keď Roran urobil krok vpred. Jej špinavá a od nedostatku slnka bledá tvár sa v tej chvíli naplnila údivom a nežnou láskou. Eragon si uvedomil, že ešte nevidel niekoho takého krásneho. Nepustila oči z Rorana. Vstala a roztrasenou rukou sa dotkla jeho tváre.

„Ty si po mňa prišiel.“

„Prišiel.“

Roran od šťastia zavzlykal. Objal ju a privinul k sebe. Na okamih zostali stratení vo svojom objatí.

Potom sa Roran odtiahol a trikrát ju pobožkal na ústa. Katrina pokrčila nos a zvolala: „Nechal si si narásť bradu!“ Bolo také nečakané, že Katrina povedala práve toto, a pôsobila pri tom tak šokovane a prekvapene, až sa Eragon musel pousmiať.

Katrina si ho všimla až teraz. Preletela po ňom očami a potom mu pozrela do tváre. Chvíľu ju zmätene skúmala. „Eragon? Si to ty?“

„Som.“

„Teraz je Dračí jazdec,“ snažil sa jej vysvetliť Roran.

„Jazdec? Chceš povedať...“ zajakala sa, akoby ju to zistenie vystrašilo. Letmo sa pozrela na Rorana, akoby uňho hľadala ochranu. Ešte tesnejšie sa k nemu privinula a odsunula sa trocha ďalej od Eragona.

„Ako... ako ste nás našli?“ obrátila sa na Rorana. „Kto s vami prišiel?“
„To všetko ti porozprávame neskôr. Musíme sa dostať z Helgrindu, čím nás nezačne prenasledovať polovica Kráľovstva.“

„Počkaj! A čo je s mojím otcom? Našli ste ho?“

Roran sa pozrel na Eragona, potom sa opäť obrátil ku Katrine a smutne jej povedal: „Prišli sme neskoro.“

Katrina sa zachvela. Privrela oči a po tvári sa jej zgúľala osamotená bolesť. „Čo sa dá robiť.“

Eragon sa medzitým horúčkovito snažil vymyslieť, ako sa zbaviť Sloune. Musel však svoje myšlienky skrývať pred Zafirou, lebo vedel, že ona by s jeho postojom nesúhlasila. V hlave sa mu začal črtať plán. Bol výstredný, nebezpečný a neistý, ale za daných okolností sa mu zdal ako jediná schodná cesta.

Eragon vynechal ďalšie úvahy a začal rýchlo konať. Musel toho za krátky čas stihnúť veľa. „Jierda!“ vykrikol a namieril prúd kúzla. S výbuchom modrých iskier a lietajúcich úlomkov sa kovové putá okolo Katrininých členkov rozpadli. Katrina prekvapene vyskočila.

„Ty čaruješ,“ zašepkala.

„Len som použil jednoduché zaklínadlo.“ Mykla sa, keď sa jej chcel dotknúť. „Katrina, musím sa ubezpečiť, či ťa Galbatorix alebo niekto z jeho čarodejov nejako nezačaroval alebo ťa nedonútil niečo prisahať v starodávnom jazyku.“

„V starodávnom...“

Roran ju prerušil: „Eragon! Urob to, až keď sa utáboríme. Tu nemôžeme zostať.“

„Nie,“ Eragon prudko kývol rukou. „Urobím to teraz.“ Roran zamračené uhol a dovolil Eragonovi, aby položil Katrine ruky na plecía. „Poneraj sa mi do očí,“ vyzval ju. Prikývla a poslúchla.

Eragon musel prvý raz použiť kúzlo na odhalenie práce iného mága. Naučil ho to Oromis, ale nevedel si spomenúť na presné znenie zaklínadla zo zvitkov v Ellesmére. Mal také veľké medzery v pamäti, že sa v troch prípadoch spoľahol na synonymum, aby vôbec mohol kúzlo dokončiť.

Dlho hľadel do Katrininých lesklých očí a potichu odriekal vety v starodávnom jazyku. Občas s jej dovolením preskúmal niektorú z jej pomienok, aby sa presvedčil, či sa s ňou niekto nepohral. Robil to čo